Περιοδος 2η,
Νο 98
Νοέμβρης 2000
40 σεντ

εργατική δημοκρατία

Εκδίδεται απο την Οργάνωση Εργατική Δημοκρατία

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ 2000

1,2,3 ΔΕΚΕΜΒΡΗ - ΠΡΩΗΝ ΘΕΑΤΡΟ ΛΑΪΚΗΣ ΣΚΗΝΗΣ ΚΑΪΜΑΚΛΙ - ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Ενα τριήμερο συζήτησης ενημέρωσης αντιπαράθεσης γιά τις ιδέες της επανάστασης

τιμή ενίσχυσης 1 λίρα

Λιτότητα, φορολογίες, σκάνδαλα

Να δώσουμε την εργατική απάντηση

ΦΟΡΟΛΟΓΗΣΤΕ ΤΟΥΣ ΠΛΟΥΣΙΟΥΣ

Η τρίωρη για την ΑΤΑ ηταν μια καλή αρχή. Χρειάζεται να δώσουμε συνέχεια με παναπεργία

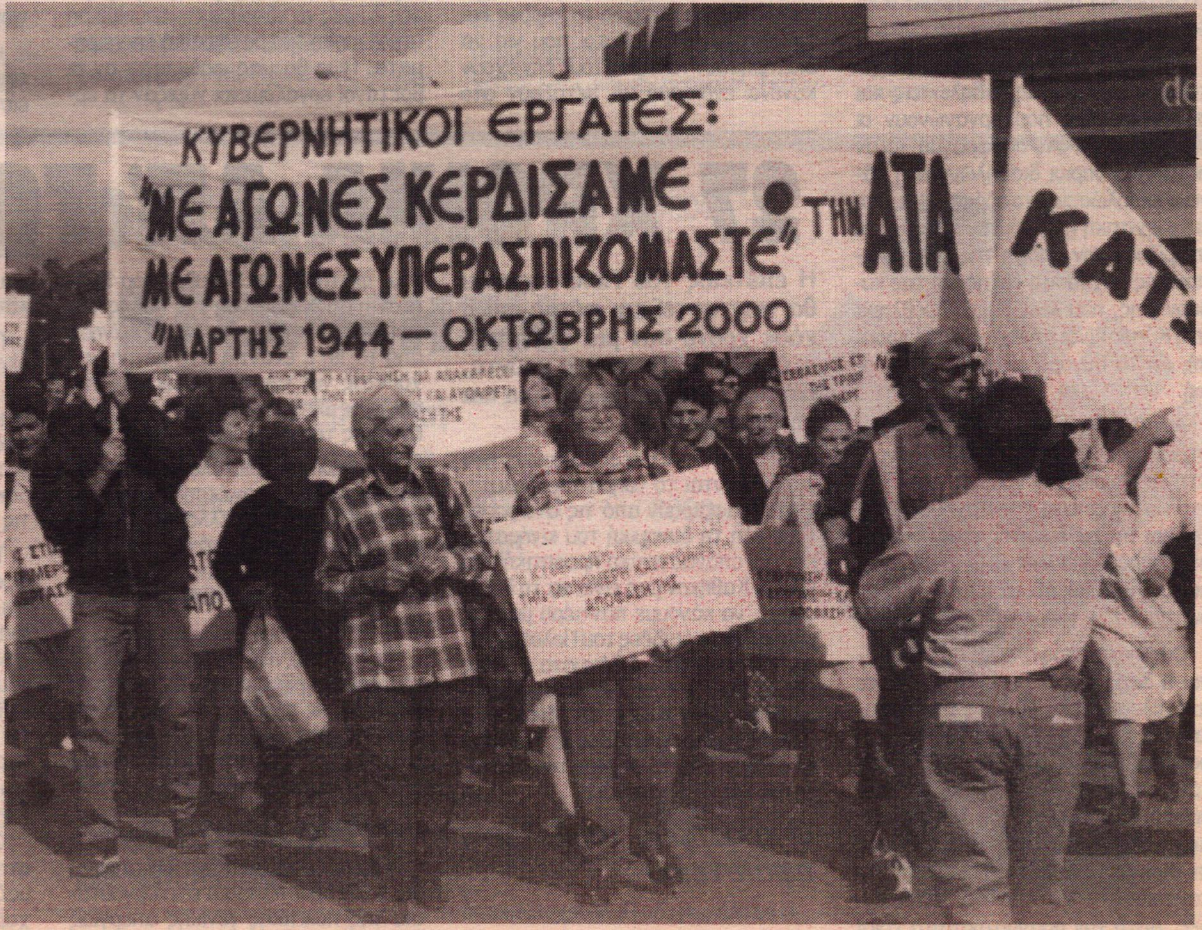

Οι αγωνες των τουρκοκύπριων δείχνουν το δρόμο

Γενική Απεργία έγινε στις 18 Οκτώβρη στην Βόρεια Κύπρο. Την ίδια μέρα 15-20 χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στην Λευκωσία (στον τουρκοκυπριακό τομέα) για να διαδηλώσουν ενάντια στο "Οικονομικό Πακέτο" που προωθεί η κυβέρνηση. Τις κινητοποιήσεις είχε καλέσει η Πρωτοβουλία "Αυτή η χώρα είναι δική μας" που αποτελείται 42 οργανώσεις, τα κόμματα της αριστεράς, εργατικά συνδικάτα, γυναικείες οργανώσεις, κινήσεις ειρήνης κλπ.

Το "Πακέτο" υποτίθεται ότι έχει σαν στόχο την εξυγίανση της οικονομίας και του τραπεζικού συστήματος -που κατάρρευσε πριν από λίγο καιρό, προκαλώντας θύελλα κινητοποιήσεων. Στην πραγματικότητα, όμως, το πακέτο προσπαθεί να σώσει τους τραπεζίτες φορτώνοντας τα βάρη στους φτωχούς αγρότες και εργάτες -στα ίδια τα θύματα της οικονομικής κατάρρευσης. "*Το Οικονομικό Πακέτο που επιβάλλεται από την Τουρκία και τους τοπικούς της συνεργάτες*", γράφει η Πρωτοβουλία "*έχει σαν στόχο να εξοντώσει τους Τουρκοκύπριους οικονομικά, κοινωνικά, πολιτικά, πνευματικά...*".

Απο τα 26 άρθρα - κεφάλαια του πακέττου περισσότερα απο τα μισά είναι τελείως απαράδεχτα αφού προβλέπουν: κατάργηση του 13 μισθού και του εφάπαξ των δημοσίων υπαλλήλων μετά την αφυπηρέτηση τους, αύξηση του ορίου αφυπηρέτησης απο τα 55 στα 60 με κατώτερο όριο τα 25 χρόνια υπηρεσίας, αύξηση της εισφοράς των εργαζομένων στο ταμείο κοινωνικών ασφαλίσεων και γενικά επιδείνωση των όρων εργοδότησης σε όλους τους τομείς της οικονομίας.

Η γενική απεργία ήταν μια πρώτη και δυνατή απάντηση. Απο τότε μέχρι σήμερα η πρωτοβουλία των 42 οργανώσεων έχει καλέσει αρκετές κινητοποιήσεις, απο καθιστικές εκδηλώσεις μέχρι πορείες. Η πιό πρόσφατη έγινε με την ευκαιρία της έναρξης των εκ του σύνεγγης συνομιλιών στη Γενεύη κάτω απο το σύνθημα «ειρήνη εδώ και τώρα». Δεκάδες εκπρόσωποι των οργανώσεων και απλοί τουρκοκύπριοι συγκεντρώθηκαν στο οδόφραγμα, στον τουρκοκυπριακό τομέα και απελευθέρωσαν περιστέρια σε μια συμβολική εκδήλωση.

Ηταν μια εκδήλωση που δεν έχει καμιά σχέση με τις εκδηλώσεις και συγκεντρώσεις που οργανώνουν οι ελληνοκύπριοι στο οδόφραγμα. Οταν οι ελληνοκύπριοι διαδηλώνουν ή κάνουν εκδηλώσεις στο οδόφραγμα, στη διαχωριστική γραμμή, ταυτίζονται και στηρίζουν την αποψη της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης και της κυβέρνησης, που λέει ότι το πρόβλημα στη Κύπρο είναι η διαχωριστική γραμμή, ότι τα σύνορα είναι η καταστροφή.

Αντίθετα όταν οι τουρκοκύπριοι στρέφονται ενάντια στο οδόφραγμα, στη διαχωριστική γραμμή πάνε κόντρα στην αποψη της άρχουσας ταξης και της κυβέρνησης τους που λέει ότι το προβλημα λύθηκε με την διαχωριστική γραμμή, ότι τα σύνορα είναι η σωτηρία των τουρκοκυπρίων.

Ούτε κατατροφή, ούτε σωτηρία είναι η διαχωριστική γραμμή. Ειναι το αποτέλεσμα, εθνικιστικής της πολιτικής της σύγκρουσης και των αντιπαραθέσεων, ανάμεσα στις άρχουσες τάξεις των δυό πλευρών για την οικονομική, πολιτική και στρατιωτική κυριαρχία στο νησί. Πολιτική που οδήγησε σε σφαγές, λεηλασίες και εθνικά ξεκαθαρίσματα και απο τις δυό πλευρές. Αυτή την πραγματικότητα είναι που προσπαθούν να συσκοτίσουν όσοι επικεντρώνονται στις γραμμές των συνόρων και ξεχνούν τα σύνορα του μίσους και της καχυποψίας που κτίστηκαν εξαιτίας αυτής της πολιτικής.

Οι κινητοποιήσεις των τουρκοκυπρίων, η γενική απεργία και η εκδήλωση ειρήνης στο οδόφραγμα δεν υπάρχει αμφιβολία ότι προκαλούν τα αισθήματα συμπάθειας και αλληλεγγύης πολλών ελληνοκυπρίων εργαζομένων. Δείχνουν στη πράξη πόσα κοινά ενώνουν τους απλούς ανθρώπους στις δυό πλευρές.

Εκείνο που χρειάζεται είναι να ακολουθήσουμε και μείς το παράδειγμα τους και να στραφούμε πρώτα και κύρια ενάντια στους δικούς μας υπεύθυνους για τους πολέμους και τη δυστυχία που προκάλεσαν απο το 1958 μέχρι σήμερα. Ενάντια σε εκείνους που δεν έχουν καμιά διάθεση να παραχωρήσουν ότι δήποτε στους τουρκοκύπριους και επιδιώκουν να τους επιβάλουν μια ελληνική Κύπρο. Στη δική μας άρχουσα τάξη και κυβέρνηση.

Αυτός είναι ο τρόπος να παλέψουμε μαζί, οι απλοί άνθρωποι των δυό πλευρών για ειρήνη, δημοκρατία και ευημερία.

Αντιρατσιστικό φεστιβάλ

Την Κυριακή 12 Νιόβρη οργανώνεται αντιρατσιστικό φεστιβάλ στο πάρκο του Δημοτικού Θεάτρου με πρωτοβουλία της Κίνησης Στήριξης Αλλοδαπών. Είναι μια σημαντική εκδήλωση που θα πρέπει να βρεί την υποστήριξη των εργαζομένων και της νεολαίας.

Ο ρατσισμός που καλιεργείται απο την άρχουσα τάξη, τα ΜΜΕ, αλλά δυστυχώς και απο ορισμένα συνδικάτα δεν πρέπει ν' αφήσουμε να περάσει. Τα επιχειρήματα των ρατσιστών ότι για την ανεργία και τα χαμηλά μεροκάματα φταίνε οι ξένοι που εργάζονται εδώ είναι ψεύτικα. Ψεύτικα είναι και τα επιχειρήματα ότι οι ξένοι φταίνε για την εγκληματικότητα.

Υπεύθυνοι για την ανεργία είναι πρώτα και κύρια οι καπιταλιστές και το βρώμικο σύστημα τους πού έχει σαν μοναδικό κριτήριο το κέρδος και τον ανταγωνισμό. Αυτοί που για να διατηρήσουν τα κέρδη τους δεν έχουν κανένα ενδιασμό να πετάξουν στο δρόμο σαν στιμένη λεμονόκουπα εργαζόμενους με 10, 20 ή και περισσότερα χρόνια υπηρεσία. Αυτοί που νέμονται ολόκληρο το πλούτο που παράγει η κοινωνία και αντι να επενδύουν στη παραγωγή προτιμούν να παίζουν τζόγο στο χρηματιστήριο.

Υπεύθυνοι για τα χαμηλά μεροκάματα είναι οι εργοδότες και η κυβέρνηση με την ανοχή μάλιστα πολλές φορές της ηγεσίας των συντεχνιών που δέχεται να υπογράφει συμβάσεις με χαμηλότερους μισθούς πρόσληψης και κατάργηση κεχτημένων, όπως έγινε στη Δημόσια Υπηρεσία, τους Ημικρατικούς Οργανισμούς, στις τράπεζες, στους ξενοδοχοϋπαλλήλους.

Είναι ντροπή σε μιά χώρα που το μεγαλύτερο μέρος της εργατικής τάξης έχει γνωρίσει την εμπειρία της μετανάστευσης και του να είσαι «ξένος» εργάτης, στην Αγγλία, την Αυστραλία, την Βουλγαρία ή τις Αραβικές Χώρες να κάνουμε την παραμικρή υποχώρηση στα ρατσιστικά επιχειρήματα. Πώς θα μας φαίνονταν αν οι βρετανοί εργαζόμενοι γύριζαν τα εργοστάσια και τα ραφτάδικα του Λονδίνου καί του Μάντσεστερ για να «συλλαμβάνουν» ελληνοκύπριους «παράνομους» εργάτες που πήγαν εκεί για να δουλέψουν και να ζήσουν τις οικογένειες τους;

Οι ξενοι εργάτες είναι ταξικά μας αδέλφια.Το πραγματικό πρόβλημα είναι τ' αφεντικά και το βρώμικο καπιταλιστικό τους σύστημα. Αυτούς είναι που πρέπει να παλέψουμε για να ξεφορτωθούμε. Σ' αυτή τη πάλη είναι απαραίτητη η μεγαλύτερη ταξική ενότητα των εργατών, ανεξάρτητα απο καταγωγή, φυλή, θρησκεία ή εθνότητα. Γι'αυτό και είμαστε αντίθετοι σε όλες τις ρατσιστικές διακρίσεις σε βάρος των ξένων και των μεταναστών.

Η πάλη ενάντια στον ρατσισμό δεν μπορεί να γίνει με απλές διακηρύξεις για την ισότητα, αλλά χρειάζονται πολύ συγκεκριμένα αιτήματα και αγώνες. Χρειάζεται να παλέψουμε:

- Για τη κατάργηση όλων των ρατσιστικών περιορισμών και νόμων στην είσοδο και εργοδότηση ξένων εργατών στη Κυπριακή Δημοκρατία. Έτσι θα απαλλαγούν οι ξένοι εργάτες απο τον φόβο και το άγχος της απέλασης ανά πάσα στιγμή.

- Για την νομιμοποίηση όλων των ξένων εργατών που βρίσκονται εδώ. Έτσι θα αφαιρέσουμε το δικαίωμα στο κάθε μπάτσο και εργοδότη να αποφασίζει για την τύχη κάθε ξένου εργάτη και φοιτητή.

- Για το δικαίωμα οργάνωσης των ξένων εργατών Αυτό δεν μπορεί να γίνει με μία απλή εγγραφή και αποκοπή της εισφοράς τους αλλά χρειάζεται να έχουν τα ίδια συνδικαλιστικά δικαιώματα με τους ντόπιους.

Μόνο έτσι ρίχνουμε τα τείχη και τους διαχωρισμούς που κτίζει ο καπιταλισμός ανάμεσα στους εργάτες για να μας διασπά και να μας χωρίζει ανάλογα με το χρώμα την φυλή και το φύλο. Χωρίς να ξεπετάξει απο πάνω της τον ρατσισμό η εργατική τάξη δεν μπορεί να πετύχει καμία απελευθέρωση, δεν μπορεί να χτίσει μια καλύτερη κοινωνία, το σοσιαλισμό.

27 ΧΡΟΝΙΑ ΑΠ' ΤΟ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ

Η επέτειος του Πολυτεχνείου θα γιορταστεί και φέτος όπως κάθε χρόνο σαν μια φοιτητική εξέγερση ενάντια στη χούντα, μια πάλη για την ελευθέρια και τη δημοκρατία.

Όλες οι πολιτικές δυνάμεις που καπηλεύονται το νόημα του Πολυτεχνείου, αφαιρούν από τις αναφορές τους όλη τη δυναμική του κινήματος και την επαναστατική προοπτική που έβαζε. Καθήκον μας είναι να τη ξεθάψουμε, να κάνουμε παντιέρα μας τις επαναστατικές ιδέες του Πολυτεχνείου, ν' αντλήσουμε διδάγματα από τις αδυναμίες του τότε, για να μπορέσουμε όταν έρθει η ώρα του δικού μας Πολυτεχνείου να φτάσουμε στο τελικό στόχο. Στην ανατροπή του συστήματος και το σοσιαλισμό.

Ο κρατήρας του ηφαιστείου

Η κατάληψη του Πολυτεχνείου από τους φοιτητές, το Νοέμβρη του 1973, ήταν η αποκορύφωση της πάλης του φοιτητικού κινήματος, που ξεκίνησε από το 1971, ενάντια στα μέτρα της χούντας για την αναδιάρθρωση της παιδείας ώστε να εξυπηρετεί τις νέες ανάγκες της οικονομίας.

Η κατάληψη αποτέλεσε τη σπίθα που πυροδότησε την έκρηξη της εργατικής αγανάκτησης αλλά και της διάθεσης για την πάλη ενάντια στη χούντα, που σιγόβραζε ανάμεσα στους εργαζόμενους στα εργοστάσια και στις οικοδομές.

Το Πολυτεχνείο γίνεται το κέντρο της λαϊκής εξέγερσης. Οι φοιτητές απ' όλες τις σχολές, οι εργάτες και μαθητές που κατεβαίνουν με διαδηλώσεις στο Πολυτεχνείο κάνουν εκεί τις συνελεύσεις τους.

Το θηρίο βρυχάται..

Η συνέλευση των εργατών αποφασίζει την προετοιμασία στα εργοστάσια της πολιτικής γενικής απεργίας και το κατέβασμα των εργατών στην κατάληψη.

Πολύ γρήγορα η χιονοστιβάδα της εξέγερσης τραβά τεράστια κομμάτια από εργάτες και νέους που συγκρούονται με τα ΜΑΤ στους δρόμους γύρω από το Πολυτεχνείο. Το κάλεσμα της κατάληψης για τρόφιμα, νερό και φάρμακα βρίσκει άμεση ανταπόκριση από τις λαϊκές μάζες.

Τα όρια που έβαζε η εξέγερση εκφράστηκαν μέσα από τα συνθήματα που πέρα από το αντιχουντικό και αντιμπεριαλιστικό περιεχόμενο έβαζαν καθαρά το ζήτημα της ανατροπής του καπιταλισμού από τα κάτω και το κτίσιμο της εργατικής εξουσίας. "Κάτω το κεφάλαιο, λαϊκή εξουσία", "Απεργία Γενική".

Η υποθήκη του Νιόβρη

Όλο το δυναμικό της εξέγερσης στηριζόταν στον αυθορμητισμό των μαζών. Όμως ο αντικαπιταλιστικός χαρακτήρας της εξέγερσης πιστώθηκε σ' εκείνες τις μικρές αλλά ξεκάθαρες δυνάμεις της επαναστατικής αριστεράς. Ήταν αυτές που έδωσαν την πολιτική μάχη ενάντια στην κοινοβουλευτική αριστερά - ΚΚΕ, ΚΚΕεσ., ΠΑΚ- που "τσίμπησε" το δόλωμα της χούντας για "φιλελευθεροποίηση" και αντί για την ανατροπή του καθεστώτος από τα κάτω επεδίωκε το χτίσιμο πολιτικών συμμαχιών με τα αστικά κόμματα.

Η καταιγίδα του Νοέμβρη του '73 έδωσε θανατηφόρο πλήγμα στη χούντα που λίγους μήνες μετά κατέρρευσε τελικά με τον πόλεμο του '74.

Οι εργάτες και η νεολαία έδειξαν τι μπορούσαν να πετύχουν με τους αγώνες τους. Οι αγώνες αυτοί όμως για να φτάσουν στην τελική νίκη, στο σοσιαλισμό, χρειάζεται κάτι ακόμα. Την ύπαρξη ενός σοσιαλιστικού εργατικού κόμματος που θα μπορέσει να οδηγήσει τους επόμενους αγώνες στην ολοκληρωτική νίκη, στο σοσιαλισμό.

Μυριάνθη Λοΐζου

Η ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ

Ο εκσυγχρονισμός είναι μια απάτη νόμος είναι το δίκιο του εργατη

Χωρίς καμιά ντροπή και κανένα ενδιασμό η κυβέρνηση μιλά για τις επιτυχίες και τα έργα της. Ο υπουργός συγκοινωνιών μάλιστα έφτασε στο σημείο να την χαρακτηρίσει κυβέρνηση των έργων.

Ποιά είναι τα έργα της; Τα σκάνδαλα, οι φορολογίες, η ακρίβεια, η διάλυση του τομέα της δημόσιας υγείας, της παιδείας, της κοινωνικής πρόνοιας; Μήπως θεωρούν σαν μεγάλο κατόρθωμα την μαύρη τρύπα του χρηματιστήριου που κατάπιε 4,5 δις λίρες μέσα στους τελευταίους οχτώ μήνες ή ότι άφησαν τους κερδοσκόπους να φάνε τις αποταμιεύσεις του κόσμου;

Κάποιοι δρόμοι και κάποια δημόσια κτήρια - βιτρίνες που έκαμαν δεν μπορούν με κανένα τρόπο να υποκαταστήσουν το γεγονός ότι η ζωή των εργαζομένων έχει χειροτερέψει κατά πολύ τα τελευταία χρόνια. Η αυξήσεις των καυσίμων, οι φορολογίες, το πετσόκομα της ΑΤΑ, η μείωση στις κλίμακες πρόσληψης, οι αλλαγές στις συνθήκες και τους όρους εργασίας στο δημόσιο και ημικρατικό τομέα έχουν κτυπήσει σοβαρά την εργατική τάξη και ιδιαίτερα τη νεολαία που αντιμετωπίζει και το φάσμα της ανεργίας.

Η οργή, η αγανάκτηση και η διάθεση των απεργών στα ξενοδοχεία του Λόρδου αφέθηκε να πάει χαμένη για να μην μπεί σε αμφισβήτηση η "οικονομία του τόπου".

Χρεωκοπία

Η χρεωκοπία της «ελεύθερης αγοράς» είναι σήμερα φανερή ακόμη και στους πιο πιστούς οπαδούς του καπιταλισμού. Χιλιάδες εργαζόμενοι σε ολόκληρο τον κόσμο κινητοποιούνται έναντια στις καταστροφικές συνέπειες του καπιταλισμού. Ενάντια στη φτώχεια, τις ταξικές ανισότητες, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό.

Η αίσθηση ότι αυτό το σύστημα δεν μπορεί να διορθωθεί αλλά χρειάζεται να ανατραπεί και να χτιστεί μια νέα καλύτερη κοινωνία είναι έντονη σήμερα σε πολλούς ανθρώπους. Και όμως μια τέτοια στιγμή διάλεξε το ΑΚΕΛ για να παρουσιάσει την πρόταση του για «εκσυγχρονισμό της κοινωνίας». Είναι μια πρόταση που απευθύνεται στο 19 Συνέδριο του προσεχή Δεκέμβρη, αλλά και προς ολόκληρη την κοινωνία όπως δήλωσε ο Χριστόφιας.

Η προταση για «εκσυγχρονισμό της κοινωνίας» την ουσία δεν είναι παρά μια πρόταση για καλύτερη διαχείρηση του ίδιου του συστήματος. Σε όλα τα θέματα απο την οικονομία, μέχρι την υγεία, τη παιδεία, τον πολιτισμό, τον αθλητισμό αυτό είναι το στοιχείο που κυριαρχεί στις προτάσεις του ΑΚΕΛ.

Εκεί που φαίνεται τελείως ξεκάθαρα αυτός ο προσανατολισμός είναι στις προτάσεις για το χρηματιστήριο και την εκκλησία, δυό θεσμούς που έχουν ξεφτιλιστεί πλήρως στην συνείδηση του κόσμου τον τελευταίο καιρό. Αντί το ΑΚΕΛ ν' αρπάξει την ευκαιρία για να αποκαλύψει τον αντιδραστικό και παρασιτικό ρόλο και των δυό αυτών θεσμών μέσα στον καπιταλισμό και να ζητήσει το ξήλωμα τους προσπαθεί να βρεί τρόπους να τους σώσει και να τους «εκσυγχρονίσει». Δεν υπάρχει κανένας τρόπος το χρηματιστήριο να μετατραπεί σε θεσμό που να εξυπηρετεί τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Το ίδιο βέβαια και η εκκλησία που ήταν πάντα ένας θεσμός ταυτισμένος με την άρχουσα τάξη, την εκμετάλλευση και την καταπίεση της εργατικής τάξης.

Αυτό που θέλει να πετύχει με αυτή την πρόταση το ΑΚΕΛ δεν είναι να βελτιώσει το βιωτικό επίπεδο και γενικά την ζωή και τις συνθήκες δουλειάς των εργαζομένων αλλα είναι μια πρόταση για να κτίσει εκλογικές συμμαχίες με δεξιά κομμάτια της κοινωνίας όπως το ΔΗΚΟ με στόχο τις επόμενες προεδρικές εκλογές.

Απάτη

Ο εκσυγχρονισμός είναι μια απάτη. Ειναι το προκάλυμα κάτω απο το οποίο η κυβέρνηση και οι καπιταλιστές προσπαθούν να περάσουν μια σειρά απο επιθέσεις ενάντια στις κατακτήσεις της εργατικής τάξης, όπως την ΑΤΑ, το ωράριο, το δικαίωμα στην απεργία και άλλα.

Το μόνο κριτήριο που έπρεπε να υπάρχει για ένα κόμμα που θέλει να μιλά στο όνομα της εργατικής τάξης και του σοσιαλισμού θα έπρεπε να είναι τα δίκαια των εργατών. Για να υπερασπιστείς αυτά τα δίκαια δεν χρειάζεσαι καμιά πρόταση εκσυγχρονισμού αλλά ένα πρόγραμμα δράσης με αιτήματα όπως το 35ωρο και αυξήσεις, δαπάνες για υγεία - παιδεία, όχι στις ιδιωτικοποιήσεις, φορολογείστε τους πλούσιους.

Ενα πρόγραμα δράσης γύρο απο το οποίο να κινητοποιήσει την εργατική τάξη με απεργίες και συλλαλητήρια και να ανοίξει την προοπτική της ανατροπής όχι μόνο της πολιτικής της λιτότητας και των περικοπών αλλά και της ίδιας της κυβέρνησης.

Για να γίνει κάτι τέτοιο όμως χρειάζεται μια άλλη πολιτική. Μια ταξική πολιτική που να μήν θυσιάζει τα συμφέροντα της εργατικής τάξης για χάρη των «εθνικών επιδιώξεων» του ελληνοκυπριακού καπιταλισμού. Μια πολιτική στηριγμένη στο διεθνισμό και την εργατική αλληλεγγύη. Που να κοντράρει την κυβέρνηση και τους καπιταλιστές σε όλες τους τις επιλογές, απο την ΑΤΑ μέχρι τον ρατσισμό, τους εξοπλισμούς και το κυπριακό.

Το ΑΚΕΛ που έδειξε μια εκπληκτική συνέπεια στο να μένει προσκολλημένο στον εθνικισμό, είναι σίγουρο ότι δεν μπορεί να παίξει αυτό το ρόλο. Απο την δεκαετία του '60 υποστηρίζει με συνέπεια όλες τις βασικές επιλογές της ελληνοκυπριακής άρχουσας τάξης, την πολιτική της ένωσης, τις επιθέσεις ενάντια στους τουρκοκύπριους, τις θυσίες και τις περικοπές και πιό πρόσφατα την ένταξη στην Ε.Ε.

Χρειάζεται να χτίσουμε ενα δυνατό επαναστατικό κόμμα που να στηρίζεται και να στηρίζει την εργατική τάξη. Που να βάζει την προοπτική της ανατροπής και όχι του «εκσυγχρονισμού» του καπιταλισμού. Προς αυτή την κατεύθυνση είναι που παλεύει η Εργατική Δημοκρατία και καλεί τον καθε αγωνιστή της εργατικής τάξης και της νεολαίας να συστρατευτεί μαζί μας.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ

Η αντίσταση στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό.

Ο ρόλος του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου και της Παγκόσμιας Τράπεζας.

Ζητήστε το απο τους συντρόφους που πουλούν την Εργατική Δημοκρατία ή στο τηλ: 02-349959

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Ενισχύστε την Εργατική Δημοκρατία. Ενισχύστε την εφημερίδα που παλεύει ενάντια στο πόλεμο και τον εθνικισμό, που στηρίζει τους αγώνες των εργατών

Εμείς δεν έχουμε πόρους απο το το Χρηματιστήριο.

Στηριζόμαστε αποκλειστικά πάνω στις συνδρομές των μελών και φίλων της οργάνωσης.

5000
4000
3000
2000
1000

ΧΑΚ: Η μεγάλη Απάτη

Ο περασμένος Οκτώβρης ήταν ο χειρότερος μήνας για το Χρηματιστήριο αφού ο δείκτης έχασε 18% μέσα σε ένα μήνα συνεχίζοντας την παρατεταμένη κατρακύλα εδώ και 11 μήνες. Από τις 800 περίπου μονάδες τον Δεκέμβρη '99 βούτηξε στις 293 σπάζοντας διάφορα «ψυχολογικά φράγματα».

Σε όλο αυτό το διάστημα όλοι συστήνανε υπομονή στους επενδυτές επειδή θα έρχονταν υποτίθεται «καλύτερες μέρες» από την πλευρά των τραπεζών, που θα έδινε την ώθηση για την άνοδο του δείκτη. Όμως ούτε η ανακοίνωση των κερδών, ούτε τα δώρα της Λαϊκής, ούτε και η «πολυπόθητη» έγκριση της Τράπεζας Κύπρου για εισδοχή στη Σοφοκλέους, ούτε τα διάφορα μέτρα της κυβέρνησης δεν στάθηκαν ικανά να εμποδίσουν τη βουτιά.

Οι διάφοροι «οικονομικοί αναλυτές» αποδίδουν την πτώση του Χρηματιστηρίου στην «ψυχολογία» και στο ότι η κυβέρνηση δεν επιχείρησε να χαλιναγωγήσει την «επενδυτική ψύχωση» του περασμένου καλοκαιριού και να στηρίξει το Χρηματιστήριο με τα κατάλληλα μέτρα.

Η πραγματικότητα όμως είναι ότι η κυβέρνηση Κληρίδη έκανε το παν για να στηρίξει τις εταιρείες και τους μεγάλους κερδοσκόπους. Με επιδοτήσεις στις υποψήφιες εταιρείες για εισδοχή στο ΧΑΚ, φοροαπαλλαγές στις εισηγμένες εταιρείες, άρση των περιοριστικών μέτρων των Εμπορικών Τραπεζών για την παραχώρηση επενδυτικών δανείων. Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση μετά από αντίδραση της ΟΕΒ και του ΚΕΒΕ υποχώρησε στο προτεινόμενο νομοσχέδιο για το θέμα της ρύθμισης των ιδιωτικών τοποθετήσεων (Μάρτης 2000)

Η μεγάλη απάτη

Τον περασμένο Μάρτη ο εκτελεστικός διευθυντής της Λαϊκής Κίκης Λαζαρίδης κατάγγελλε ότι «κυκλώματα στήνουν παιχνίδια» ξεγελώντας τους επενδυτές στο να πωλούν και ν' αγοράζουν αυτοί σε εξευτελιστικές τιμές. Επιβεβαιώνοντας έτσι την πεποίθηση του περισσότερου κόσμου ότι το ΧΑΚ αποτελεί μια από τις μεγαλύτερες απατεώνιες των καπιταλιστών με «νόμιμο» τρόπο.

Οι διάφορες εταιρείες μόνο με τη μέθοδο των αμετάκλητων αιτήσεων για ιδιωτική τοποθέτηση εισέπραξαν 1 δισεκατομμύριο λίρες. Ένα κολοσσιαίο ποσό που είχαν στη διάθεσή τους για μήνες πριν την εισδοχή στο ΧΑΚ χωρίς να μπορεί ο επενδυτής να ανακαλέσει την αίτηση και να ζητήσει τα λεφτά του πίσω.

Σύμφωνα με αποκαλυπτική έρευνα του «Νέου Τύπου» (5/11/00) έντεκα μεγάλα χρηματιστηριακά γραφεία με μερίδιο μέχρι 75% ελέγχουν απόλυτα την κίνηση της αγοράς. Κάποια από αυτά τα γραφεία έχουν σαν πελάτες ή έχουν τα ίδια επενδυτικές εταιρείες και διαχειρίζονται μεγάλα χαρτοφυλάκια. Μεταξύ αυτών των 11 γραφείων παρουσιάστηκε τους πρώτους 9 μήνες του 2000 έντονη αγοραστική ή πωλητήρια δραστηριότητα σε καίριες στιγμές για την πορεία της αγοράς.

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ήταν η *Λαϊκή Επενδυτική* η οποία μεταξύ 21Ιουνίου και 13 Ιουλίου «ξεφόρτωσε» μετοχές άξιας £88 εκατομμυρίων λιρών από τις οποίες η εταιρεία *CNH* (C.N.Hadjigavriel) «απορρόφησε» μετοχές £87,6 εκατομμύρια λιρών! Οι πράξεις υπήρξαν καθ' όλα νομότυπες. Ωστόσο, στη διάρκεια αυτής της περιόδου όπου σημειώθηκε αυτή η έντονη δραστηριότητα μεταξύ των 2 γραφείων ο Γενικός Δείκτης έχασε 93 μονάδες.

Μέσα σε 10 μήνες η χρηματιστηριακή αξία των εισηγμένων εταιρειών μειώθηκε κατά £4,6 δισεκατομμύρια λίρες, γεγονός που δείχνει το άγριο παιχνίδι που παίχτηκε με εκατοντάδες εκατομμύρια λίρες. Με τη μεγάλη μάζα των μικροεπενδυτών να έχουν υποστεί τις μεγαλύτερες ζημιές αφού το 81% των επενδυτών που κρατούν μετοχές στα χέρια τους είναι ζημιωμένοι και μόλις ένας στους έντεκα κερδίζει.

Σύμφωνα με τον οικονομολόγο Π. Παπαγεωργίου, ένθερμο υποστηρικτή του Χρηματιστηρίου, το ΧΑΚ «διεύρυνε την οικονομική ανισότητα» αφού έφυγαν λεφτά από τις «κατώτερες τάξεις» που μπήκαν αργά στο ΧΑΚ και οι κερδισμένοι είναι οι «εύποροι πολίτες» που διέθεταν μετοχές από την αρχή. Μέσα σε 10 μήνες ο δείκτης έπεσε κατά 65% που σημαίνει ότι κάποιος που αγόρασε πέρσι μετοχές 1,000 λιρών σήμερα αξίζουν μόλις 350 λίρες. Η κατάσταση θα γίνει ακόμα χειρότερη με την ελευθεροποίηση των επιτοκίων και όταν οι τράπεζες ζητήσουν την αποπληρωμή δανείων που έγιναν για παίξιμο στο ΧΑΚ αφού τα 2/3 περίπου των μικροεπενδυτών έχουν υποθηκεύσει τις περιουσίες τους στις τράπεζες, για σύναψη επενδυτικών δανείων. («Πολίτης» 1/11/00). Είναι ακόμα και τα χρήματα από τα διάφορα Ταμεία Προνοίας των εργαζόμενων που παίχτηκαν στο ΧΑΚ.

Ποιος φταίει;

Την κρίση στο ΧΑΚ δεν την προκαλούν κάποιοι «επιτήδειοι» κερδοσκόποι αφού η κερδοσκοπία είναι ο κανόνας στο χρηματιστήριο. Ούτε και αποτελεί αυτή η κρίση φαινόμενο «κυπριακό».

Στη Σοφοκλέους, συνεχίζεται για 13 μήνες τώρα η δραματική υποχώρηση των μετοχών ενώ πολλοί από τη μεγάλη μάζα των επενδυτών έχασαν εκτός από τα κέρδη και το κεφάλαιο τους. Κατά τη διάρκεια της φετινής χρονιάς οι τιμές των μετοχών στις αμερικάνικες αγορές έχουν υποχωρήσει φτάνοντας σε πολύ πιο χαμηλά επίπεδα από τις αρχές του χρόνου με αποτέλεσμα τα εκατομμύρια επενδυτών να καταγράφουν ζημιές.

Όσα γιατροσόφια κι αν χρησιμοποιηθούν, όσο κι αν ρυθμιστεί το «θεσμικό πλαίσιο» ο ασύδοτος κερδοσκοπικός ρόλος του χρηματιστηρίου δεν πρόκειται να αλλάξει. Κι αυτό γιατί η πραγματική εξουσία και ο πλούτος παραμένουν στα χέρια μιας χούφτας κερδοσκόπων, τραπεζιτών και βιομηχάνων, που έχουν την οικονομική δύναμη να επιβάλλουν τις επιλογές τους στην κοινωνία, θυσιάζοντας τις ανάγκες των εργαζομένων στο τυφλό κυνήγι του κέρδους. Αυτό το σύστημα τους είναι που χρειάζεται να ανατρέψουμε.

Φαίδωνας Βασιλειάδης

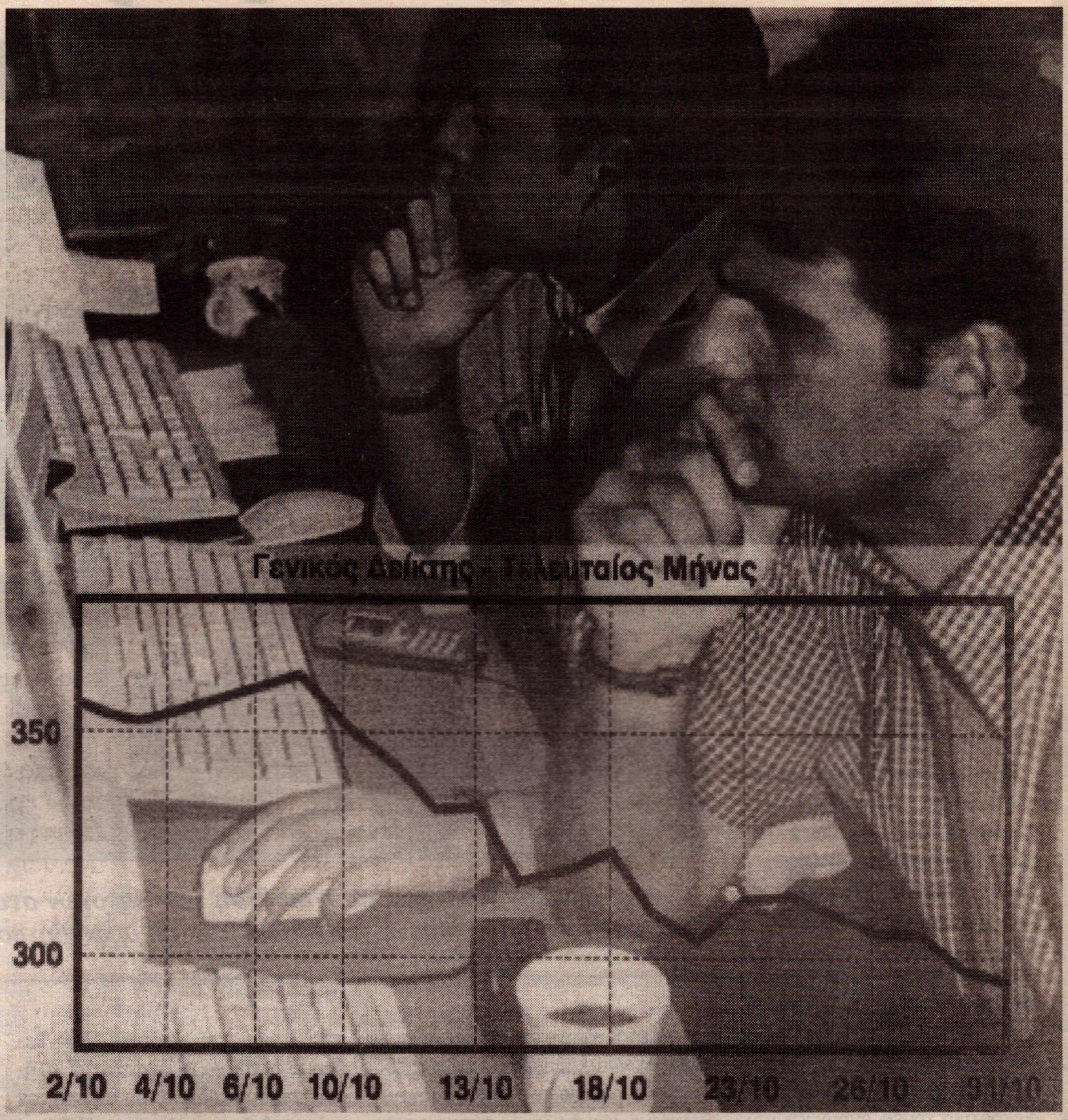

Ψάχνοντας σπόνσορα για τη Μείζονα Σύνοδο

Φαίνεται ότι η κρίση στους κόλπους της εκκλησίας της Κύπρου, με τις αντιπαραθέσεις των μητροπολιτών και τις αλληλOκατηγορίες για συνομοσίες, ηθικά παραπτώματα και υποσκάψεις θα κρατήσει πολύ ακόμα. Ακόμα και η η σύγκλιση της 'Μείζονος Συνόδου' της 14 του Νιόβρη, δεν φαίνεται ότι θα ξεκαθαρίσει τα πράγματα.

Η συνεχής κόντρα των τελευταίων μηνών μεγάλωσε την πόλωση ανάμεσα στο παπαδαριό και υποχρέωσε ακόμα και τους πιο 'σιγανούς' και 'ουδέτερους' να αποκαλυφτούν και να υποστηρίξουν είτε τον Λεμεσού είτε τον Πάφου. Ακόμα και η τριμελής ανακριτική επιτροπή που ορισε η Ιερά Σύνοδος για να εξετάσει τις κατηγορίες κατά του Αθανάσιου υποχρεώθηκε να πάρει θέση παρόλο που αρχικά φάνηκε να προσπαθεί να συμβιβάσει τα πράγματα.

Οι κατηγορίες για συνομωσίες, για προσπάθειες φαγώματος , για χοντρά οικονομικά συμφέροντα και οι απειλές για καθαιρέσεις είναι οί κύριες φράσεις «αγάπης» μεταξύ των αδελφών Αγίων. Πράγματα που πολλά ακούγονταν σαν «αρρωστημένες σκέψεις» στα μυαλά των «εχθρών της εκκλησίας» σήμερα είναι επίσημες δηλώσεις στα χείλη των ίδιων των Μητροπολιτών. Έτσι, ο Λεμεσού κατηγορεί τον Πάφου ότι στήνει συνωμοσία για να τον εκδιώξει από την Κύπρο και πληρώνει μάρτυρες να ψευδομαρτυρούν, ενώ ο «Άγιος» Πάφου καταγγέλλει τον Λεμεσού για ανηθικότητες και δεν διστάζει να καταγγείλει τις προθέσεις των Βατοπεδινών που μέσω του Αθανάσιου θέλουν να βάλουν χέρι στην Εκκλησία της Κύπρου, γι' αυτό τον προωθούν και σαν διάδοχο του Αρχιεπισκόπου. Ακούονται επίσης σενάρια για μεγάλες πλάτες, πέρα από το χώρο της Εκκλησίας, πίσω από κάθε 'κλίκα'.

Η «χριστιανική αγάπη» μεταξύ των παπάδων ξεχυλίζει καθώς πλησιάζει η Μείζον Σύνοδος. Η δύο βασικές φατρίες με αρχηγούς τον Αθανάσιο, τον Αρχιεπίσκοπο και τον Κιτίου από τη μια και τον Πάφου, τον Μόρφου, τον Αρσινόης και τον Κερύνειας από την άλλη ετοιμάζονται για τη μεγάλη παράσταση μπροστά στο 'Οικουμενικό Δικαστήριο'. Και όπως ήταν αναμενόμενο δεν έλειψαν και οι κατηγορίες — και από τις δύο μεριές- ότι έγιναν προσπάθειες για επηρεασμό των μελών της Μείζονος Συνόδου!

Είναι πια ξεκάθαρο ότι ο καβγάς δεν γίνεται ούτε για το άν μπορεί να συγκαλεί ή όχι Μείζονα Σύνοδο ο Αρχιεπίσκοπος ούτε για το τί έκανε ο Αθανάσιος ή ο Κωνσταντινίδης. Στην ουσία έχει να κάνει με την διαχείριση της τεράστιας περιουσίας της Εκκλησίας της Κύπρου που αποτελεί τον πιο μεγάλο οικονομικό οργανισμό του νησιού. Έτσι και αλλιώς η 'ηθική' της εκκλησίας ήταν πάντοτε ταυτισμένη με την κλοπή των φτωχών (για να τους εξασφαλίσει μετά θάνατον), την αντεργατική πολιτική της άρχουσας τάξης, την εκμετάλλευση και τις απολύσεις εργαζομένων, την βάρβαρη καταπάτηση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας και του ελέγχου της προσωπικής ζωής των απλών ανθρώπων.

Σε μια περίοδο που η οικονομική κρίση έχει φέρει τα πάνω κάτω σ' ολόκληρο το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα, η Εκκλησία της Κύπρου, σαν γνήσιος καπιταλιστικός οργανισμός δεν μπορούσε να μείνει ανέπαφος. Το ποιος θα έχει στα χέρια του τον έλεγχο αυτού του οργανισμού με τα ξενοδοχεία, τα μεταλλεία, τις τράπεζες κλπ, το ποιος θα φαει τα περισσότερα και ποιος θα μείνει εκτός είναι αυτό που κρύβεται πίσω από τις κόντρες. Η ηθική έχει χρησιμοποιηθεί σαν όπλο σ' αυτό τον πόλεμο των 'φατριών' με σκοπό να βγάλουν εύκολα τους ανταγωνιστές από το παιγνίδι αλλά και για να κερδίσουν την στήριξη του κόσμου.

Ακόμα και η Μείζων Σύνοδος το μόνο που μπορεί να προσφέρει είναι μια πιθανή προσωρινή ανακωχή.

Η απάντηση που πρέπει να δώσει ο κόσμος δεν είναι η στήριξη του ενός ή του άλλου παπά — έτσι και αλλιώς όλοι τους πήραν είδηση! Χρειάζεται να παλέψουμε ενάντια σ' όλους αυτούς τους υποκριτές που δεν διστάζουν να στέλλουν εκατοντάδες εργαζόμενους στην ανεργία και την δυστυχία και μετά να μιλούν για 'ηθική'. Να ζητήσουμε να κρατικοποιηθεί η εκκλησιαστική περιουσία και να αφαιρεθούν όλα τα προνόμια που έχει η εκκλησία πάνω στη προσωπική και κοινωνική ζωή μας.

Η απάντηση στο ερώτημα που κυκλοφορεί σαν ανέκδοτο «ποιός θα σπονσάρει τη Μείζονα Σύνοδο(;)» δεν είναι η Gillette(!) αλλά το ξυράφι της εργατικής τάξης! Μόνο έτσι θα απαλλαγούμε από τη δυσωδία που αναδύουν οι «ιερές κόντρες.»

Αντώνης Σαρρής

ΔΙΕΘΝΗ

ΗΠΑ

Η αντικαπιταλιστική διάθεση εκφράστηκε και στις εκλογές

Στις αμερικάνικες εκλογές για πρώτη φορά εδώ και δεκαετίες την ψήφο διεκδίκησε εκτός από τα δυο μεγάλα κόμματα και ένας αριστερός υποψήφιος. Πρόκειται για τον Ραλφ Νέιντερ που κατεβηκε στις εκλογές με το μικρό, αριστερό Κόμμα των Πράσινων.

Παρά το ότι η υποψηφιότητα Νέιντερ επισκιάστηκε απο την «μάχη στήθος με στήθος» μεταξύ του Μπους και του Γκόρ ήταν ένα σημαντικό γεγονός. Ο Νέιντερ κέρδισε την συμπάθεια εκατοντάδων χιλιάδων στην Αμερική. Οι προεκλογικές εκδηλώσεις του συγκέντρωσαν χιλιάδες ανθρώπους -κάτι πρωτόγνωρο για τις ΗΠΑ εδώ και πάρα πολλά χρόνια παρά το γεγονός ότι ήταν αποκλεισμένος από τις τηλεοπτικές πολιτικές αντιπαραθέσεις και αγνοημένος από την πλειοψηφία των μέσων ενημέρωσης.

Τελικά πήρε 3%, που αντιστοιχεί με 2.6 εκατομμύρια ψηφοφόρους. Ενα μεγάλο νούμερο αν σκεφτούμε πως πολλοι απο αυτούς που θα ήθελαν να τον ψηφίσουν έδωσαν τελικά την ψήφο τους στον Γκόρ για να μην βγεί ο Μπούς. Οι ψήφοι στο Νέιντερ είναι ψήφοι σε μια αντικαπιταλιστική πολιτική

Η "μάχη" του Σιάτλ έπαιξε σημαντικό ρόλο για την ανταπόκριση που βρήκε ο υποψήφιος της αριστεράς στις εκλογές.

Αντικαπιταλιστής

Στις ομιλίες του ο Νέιντερ επιτίθετο στην εξουσία των μεγάλων επιχειρήσεων: «Οι μεγάλες επιχειρήσεις είπαν όχι στους αγρότες, στους εργάτες, στις γυναίκες που ζητούσαν το δικαίωμα να ψηφίζουν, στο αντιρατσιστικό κίνημα για τα πολιτικά δικαιώματα, στο κίνημα για την προστασία του περιβάλλοντος. Οι ανισότητες στην ισχύ και τον πλούτο οδηγούν σε φτώχεια, οδηγούν σε αγριότητα. Ο κόσμος δεν έχει άδεια μητρότητας, άδεια ασθενείας, συντάξεις και δημόσιες συγκοινωνίες. Δεν υπάρχει ούτε ημερήσια φροντίδα (για τους αρρώστους στο σπίτι) ούτε ενιαίο σύστημα υγείας.

Πηγαίνουμε προς τα πίσω την ίδια ώρα που οι πλούσιοι γίνονται υπέρπλούσιοι. Θα έπρεπε να υπάρχουν σπίτια για τα εκατομμύρια των εργαζόμενων φτωχών. Εχουμε μια οικονομία σε άνθηση, όμως το μόνο μεγάλο οικοδομικό έργο είναι η ανέγερση φυλακών.

Κάπου 47 εκατομμύρια εργάτες κερδίζουν κάτω από 10 δολάρια την ώρα. Η βασική ωριαία αμοιβή είναι, σε πραγματικές τιμές, σήμερα 2.15 δολάρια μικρότερη από ότι ήταν το 1968, όταν η παραγωγή ήταν η μισή από ότι είναι σήμερα.

Εχουμε τους πιο περιοριστικούς, αντισυνδικαλιστικούς νόμους σε ολόκληρο τον δυτικό κόσμο και τα αποτελέσματα φαίνονται. Οι εργάτες μένουν πίσω σε μια περίοδο οικονομικής ανάπτυξης χωρίς προηγούμενο. Ο Μπιλ Γκέιτς "αξίζει" σήμερα τόσο όσο τα φτωχότερα 120 εκατομμύρια των Αμερικάνων.»

Το όραμα που προβαλε ο Νέιντερ ήταν ένα όραμα για μια άλλη κοινωνία με το οποίο ταυτίζονταν πολύς κόσμος: «*Εχει έρθει η ώρα για μια οικονομία σχεδιασμένη με βάση τους ανθρώπους και όχι μόνο την Exxon, την DuPont, την General Motors, τον ΠΟΕ (Παγκόσμιο Οργανισμό Εμπορίου) και την NAFTA (Βορειο-αμερικανικό Σύμφωνο Ελεύθερου Εμπορίου).*

Στην εξωτερική πολιτική θα έπρεπε να σταματήσουμε να εξοπλίζουμε δικτάτορες και αντί για αυτό να ορθώνουμε το ανάστημά μας στην πλευρά των εργατών και των αγροτών σε ολόκληρο τον κόσμο.

Θα έπρεπε να παλεύουμε για να αξιοποιούνται οι πόροι για την εξάλειψη της ελονοσίας και της φυματίωσης. Θα έπρεπε να ξαναορίσουμε τον όρο "εθνική ασφάλεια" έτσι ώστε να παίρνει υπ' όψη του τα 6 δισεκατομμύρια των ανθρώπων που ζούνε σε αυτό τον πλανήτη. Θα έπρεπε να κάνουμε ειρήνη και όχι να ξοδεύουμε για τον πόλεμο.»

Συνέχεια

Το ακροατήριο του Νέιντερ αποτελείτο, στην συντριπτική του πλειοψηφία, από νέους. Τα μηνύματα του αγκαλίαστηκαν απο πολλούς περισσότερους απ αυτούς που πήραν μέρος στις προεκλογικές του συγκεντρώσεις ή απλά τον ψήφισαν. Η υποστήριξη που έχει συγκεντρώσει τους τελευταίους μήνες αντικατοπτρίζει - αλλά και βαθαίνει ταυτόχρονα- το κλίμα που έχει γεννηθεί στην Αμερική μετά την Μάχη του Σηάτλ την περασμένη χρονιά.

Οπως είπε και ο ίδιος ο Νέιντερ "αυτή η καμπάνια δεν είναι μόνο για τις εκλογές, είναι ένα τμήμα του αγώνα για να χτίσουμε ένα πλατύ προοδευτικό κίνημα, κάτι που έχει λείψει σε αυτή τη χώρα για πολύ καιρό."

ΣΕΡΒΙΑ

Η επανάσταση συνεχίζεται

Μετά την επανάσταση στις 5 Οκτώβρη καί το διώξιμο του Μιλοσεβίτς απο την εξουσία, αυτό που κυριαρχεί στα μυαλά και στις καρδιές των απλών ανθρώπων είναι η αίσθηση ότι μπορούν να νικήσουν σε κάθε μάχη. Η αισιοδοξία είναι τεράστια και διάχυτη. Οι 100.000 αστυνομικοί, το στήριγμα του Μιλόσεβιτς, έχουν κυριολεκτικά εξαφανιστεί. Οι δρόμοι είναι γεμάτοι από αφίσες και συνθήματα. Ανάμεσα τους υπάρχουν προκηρύξεις ενάντια στον παγκοσμιοποιημένο καπιταλισμό.

Το κοινοβούλιο και η τηλεόραση εξακολουθούν να στέκουν κατεστραμμένα θυμίζοντας τη δύναμη των από κάτω και τη μεγάλη νίκη της 5ης Οκτώβρη. Οι εκατοντάδες χιλιάδες διαδηλωτές δεν είναι πια στους δρόμους, αλλά οι εργαζόμενοι και οι νεολαίοι συνεχίζουν τον αγώνα μέσα στους χώρους δουλειάς για να ξηλώσουν αφεντικά, διευθυντές και πρυτάνεις που επί χρόνια πλούτιζαν στις πλάτες τους. Ο κόσμος θέλει να ξεκαθαρίσει με την αστυνομία, τους δικαστές, τους στρατιωτικούς, όλο το κύκλωμα που στήριξε το Μιλόσεβιτς.

Μαζί με τη διάθεση για χτύπημα των προνομίων της άρχουσας τάξης των διευθυντών φουντώνει η πολιτική συζήτηση. Θα γίνει τελικά δυνατόν να φτάσει το μαχαίρι στο κόκαλο; Θα εξασφαλίσουν η νέα κυβέρνηση, οι καινούργιοι μάνατζερ και πρυτάνεις τα δικαιώματα των εργαζομένων και της νεολαίας; Θα καλυτερέψουν οι μισθοί, οι συντάξεις, το κράτος πρόνοιας;

Οι πανηγυρισμοί της Δύσης για ένα "ακόμα θρίαμβο της αγοράς" μετά την επανάσταση στη Σερβία ήταν πολύ χλιαροί. Δέκα χρόνια μετά την κατάρρευση των καθεστώτων του κρατικού καπιταλισμού στην Ανατολική Ευρώπη και τα γεγονότα που ακολούθησαν, ελάχιστοι είναι αυτοί που έχουν αυταπάτες για τον "παράδεισο" της αγοράς στην χτυπημένη από τις βόμβες και το εμπάργκο Σερβία. Ηδη τις τελευταίες μέρες υπήρξε άνοδος της τιμής των εισιτηρίων στα λεωφορεία και στο ψωμί - το πετρέλαιο δεν φτάνει και ο χειμώνας είναι μπροστά.

Το DOS, ο συνασπισμός των 18 κομμάτων της κυβέρνησης που ηγείται ο Κοστούνιτσα, πριν από τις εκλογές υπέγραψε σύμφωνο με την όλο και πιο δυνατή ανεξάρτητη Ομοσπονδία Συνδικάτων "Νεζάβισνοστ" όπου υπόσχεται άνοδο των μισθών, προστασία των εργαζομένων, πλήρεις συνδικαλιστικές ελευθερίες.

Οι εργάτες της Σερβίας από το μικρό εργοστάσιο καλωδίων στη Τζακοντίνα μέχρι το Πολιτιστικό Κέντρο Βελιγραδίου οργανώνουν και μαζικοποιούν σωματεία για να διεκδικήσουν συνδικαλιστική ελευθερία, καλύτερους μισθούς, καλύτερες συνθήκες εργασίας. Η κυβέρνηση Κοστούνιτσα θα έχει μπροστά της ένα δύσκολο έργο προκειμένου να τους πείσει για τις "απαραίτητες θυσίες" που επιβάλλει το νέο "ευρωπαϊκό μέλλον" της Σερβίας.

Είναι κοινή η πεποίθηση ότι "αν η νέα κυβέρνηση κάνει τα ίδια θα την αλλάξουμε". Μέσα σε ένα τέτοιο κλίμα, το κρίσιμο ερώτημα είναι αν θα δημιουργηθεί μια γνήσια αριστερά που να οδηγήσει όλες αυτές τις προσδοκίες των απλών ανθρώπων στη νέα σύγκρουση που έρχεται.

Ν. Κορέα

ΝΟΜΠΕΛ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ

«Η βράβευση με Νόμπελ Ειρήνης ενός ανθρώπου σαν τον Κιμ Ντάε-Γιούνγκ είναι πρόκληση για όλους τους καταπιεσμένους, για όλους τους εργάτες». Με αυτά τα λόγια "υποδέχτηκαν" χιλιάδες εργάτες, φοιτητές και νεολαίοι στη Νότια Κορέα την είδηση της απονομής του βραβείου Νόμπελ στον πρόεδρο της χώρας Κιμ Ντάε-Γιούνγκ.

Με το βραβείο η επιτροπή των Νόμπελ Ειρήνης υποτίθεται ότι θέλει να τιμήσει τον Κιμ Ντάε-Γιούνγκ για τους αγώνες του για την επικράτηση της δημοκρατίας στην χώρα του και τις προσπάθειές του για επαναπροσέγγιση με την Βόρεια Κορέα. Για ποια δημοκρατία, όμως, μιλάνε;

Ο Κιμ Ντάε-Γιούνγκ έγινε διάσημος τη δεκαετία του '60 από τους αγώνες του ενάντια στην δικτατορία του στρατηγού Παρκ Τσουνγκ-χι. Για τους αγώνες του αυτούς το καθεστώς του Παρκ -αλλά και οι κληρονόμοι του- τον έκλεισαν στις φυλακές, τον βασάνισαν και απείλησαν πολλές φορές να τον εκτελέσΑουν.

Τη δεκαετία του '90 ο Κιμ Ντάε-Γιούνγκ έγινε ο πρώτος μη στρατιωτικός, δημοκρατικά εκλεγμένος πρόεδρος της Νότιας Κορέας. Το καθεστώς του, όμως, αντί να απαλλάξει τη Νότια Κορέα από το παρελθόν της δικτατορίας προσπάθησε να το ενστερνιστεί και να το διαιωνίσει. Χιλιάδες συνδικαλιστές, σοσιαλιστές, αγωνιστές εργάτες, φοιτητές εξακολουθούν να βρίσκονται στις φυλακές καταδικασμένοι με τον περιβόητο ψυχροπολεμικό νόμο "περί ενίσχυσης του εχθρού" -έναν νόμο που βαφτίζει αυθαίρετα κάθε αντίσταση ενάντια στην κυβέρνηση και τα αφεντικά "εθνική προδοσία" υπέρ της εχθρικής Βόρειας Κορέας!

Μια μόνο ώρα πριν από την ανακοίνωση της βράβευσης η αστυνομία επιτέθηκε βίαια σε μια διαδήλωση τετρακοσίων δασκάλων και τους συνέλαβε όλους!

Την επόμενη μέρα η ασφάλεια έκλεισε στη φυλακή τον Παρκ Γιανκ-Χιεόκ. Το έγκλημά του, η συμμετοχή του στην κορεάτικη Εθνική Φοιτητική Ενωση, την ΚΣΦΣ (οπως τη δική μας ΠΟΦΝΕ). Το όνομα της ΚΣΦΣ συγκαταλέγεται στη λίστα με τις οργανώσεις "που ενισχύουν τον εχθρό". Τα μέλη τους συλλαμβάνονται σαν προδότες. Από τον Ιούνη, που υπεγράφη η συμφωνία με τη Βόρεια Κορέα, μέχρι σήμερα το καθεστώς του Κιμ Ντάε-Γιούνγκ έχει φυλακίσει πάνω από 60 μέλη της ΚΣΦΣ .

Ανάμεσα στους "προδότες" που έχει κλείσει στις φυλακές ο πρόεδρος Κιμ είναι και ο Κιμ Χι-ζούν. Το δικό του "έγκλημα" ήταν η έκδοση του βιβλίου του Αλεξ Καλλίνικος "Οι επαναστατικές ιδέες του Κάρλ Μάρξ". Ο Κιμ Χιζουν είναι "ύποπτος" για συμμετοχή στην οργάνωση "Διεθνείς Σοσιαλιστές της Νότιας Κορέας" (ISSK).

Χιλιάδες διαδηλωτές περικύκλωσαν την περασμένη βδομάδα την Ευρωασιατική Σύνοδο Κορυφής για να διαδηλώσουν ενάντια στην παγκοσμιοποίηση, τον διεθνή καπιταλισμό και την πολιτική του προέδρου Κιμ. Τριάντα χιλιάδες αστυνομικοί εξοπλισμένοι με ασπίδες, κράνη, γκλομπ, δακρυγόνα, περίστροφα και πολυβόλα έδειχναν έμπρακτα, το πραγματικό πρόσωπο του καθεστώτος ξυλοκοπώντας και συλλαμβάνοντας εκατοντάδες φοιτητές και εργάτες.

ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ

1,2,3 Δεκέμβρη, πρώην θέατρο Λαϊκής Σκηνής Κ

Οι ιδέες της αντικαπιταλιστι

Ο νέος αιώνας άρχισε στέλνοντας τα πιο δυνατά μηνύματα ότι μια νέα αντικαπιταλιστική διάθεση απλώνεται μέσα στην εργατική τάξη και την νεολαία σε διεθνή κλίμακα.

Πέρυσι τέτοια εποχή στο Σιάτλ των ΗΠΑ χιλιάδες διαδηλωτές πολιόρκησαν τη σύνοδο του Παγκόσμιου Οργανισμού Εμπορίου και την οδήγησαν στην αποτυχία. Ακολούθησαν οι διαδηλώσεις ενάντια στο ΔΝΤ και την Παγκόσμια Τράπεζα στην Ουάσιγκτον, στην Μελβούρνη και στην Πράγα τον περασμένο Σεπτέμβρη.

Χιλιάδες απλοί άνθρωποι κινητοποιούνται σε όλο τον κόσμο ενάντια στις καταστροφικές συνέπειες του καπιταλισμού και της «ελεύθερης αγοράς». Πόλεμοι, φτώχεια, ταξικές ανισότητες, οικολογική καταστροφή, ρατσιστικά εγκλήματα, είναι η εικόνα του συστήματος.

Περισσότερα απο 19.000 παιδιά πεθαίνουν κάθε μέρα απο ασθένειες που θα μπορούσαν εύκολα να θεραπευτούν. Ο ΟΗΕ υπολογίζει ότι 40 δις δολλάρια μπορούν να εξασφαλίσουν στους κατοίκους όλου του πλανήτη την πρόσβαση στην υγειονομική φροντίδα, σε καθαρό νερό, στα βασικά είδη διατροφής, στην εκπαίδευση και σε άλλα απαραίτητα αγαθά. Τόσα ακριβώς ξόδεψε το ΝΑΤΟ για τον πόλεμο εναντίον της Γιουγκοσλαβίας.

Οι κοινωνικές αντιθέσεις έχουν πάρει εκρηκτικές διαστάσεις. ΟΜπιλ Γκέϊτς, το αφεντικού της Microsoft, έχει εισοδήματα που εισοδυναμούν με τα εισοδήματα του 40% του πληθυσμού των ΗΠΑ με τα 120 εκατομμύρια δηλαδή των φτωχότερων συμπατριωτών του.

Αυτές οι αντιφάσεις και η κρίση ενός παρανοϊκού συστήματος τροφοδοτούν την οργή και την αγανάκτηση που βρίσκεται πίσω απο τις μεγάλες κινητοποιήσεις που είδαμε σε ολόκληρο τον κόσμο.

Και όμως την ίδια στιγμή οι απολογητές του συστήματος συνεχίζουν να προτείνουν περισσότερο καπιταλισμό, περισσότερη «απελευθέρωση των αγορών». Οι συνταγές τους δεν οδηγούν παρά σε χειρότερη κρίση και βυθίζουν στην φτώχεια και την εξαθλίωση όλο και περισσότερο κόσμο.

Τα ίδια και εδώ στη Κύπρο. Ο Κληρίδης και οι υπουργοί του επαναλαμβάνουν μονότονα, «φιλελευθεροποιήσεις» «ιδιωτικοποιήσεις» «απελευθέρωση» επιτοκίων, ωραρίων, όρων απασχόλησης και ότι άλλο σκεφτούν. Με την πολιτική τους έχουν διαλύσει τον τομέα της δημόσιας υγείας, τη παιδείας και της κοινωνικής πρόνοιας.

Φυλακίζουν μια φτωχή μητέρα γιατί δεν έχει να πληρώσει το χρέος στο οποία ηταν εγγυήτρια και αφήνουν ελέυθερους τους κερδοσκόπους του χρηματιστήριου που έφαγαν εκατομμύρια λίρες απο τις αποταμιεύσεις του κόσμου.

Η κρίση του συστήματος αποκαλύπτει και την κρίση της παραδοσιακής αριστεράς που παρακολουθεί αδύναμη να αντιδράσει. Αντί να μπεί μπροστα και να οργανώσει τους αγώνες της εργατικής τάξης με στόχο την ανατροπή της κυβέρνησης, ψάχνει δεξιές συμμαχίες με στόχο τον «εκσυγχρονισμό» του συστήματος. Αφήνει την οργή και τη διάθεση της εργατικής τάξης και της νεολαίας να πηγαίνει χαμένη και οδηγεί τους αγώνες της στο συμβιβασμό και την απογοήτευση.

Η ανάγκη για ένα επαναστατικό κόμμα της εργατικής τάξης που να εκφράσει και να οργανώσει την εργατική αγανάκτηση και να βάλει μπροστά τη προοπτική της εργατικής εξουσίας και του σοσιαλισμού είναι σήμερα επίκαιρη όσο ποτέ άλλωτε. Ενός κόμματος που να στηρίζεται στις επαναστατικές ιδέες του Μαρξισμού

Ενάμισυ αιώνα μετα την εποχή που γράφτηκε, το κομμουνιστικό μανιφέστο παραμένει το κείμενο που μπορεί να εξηγήσει με τον καλύτερο τρόπο τις αντιφάσεις και την κρίση του καπιταλισμού και να δώσει τις απαντήσεις για το πώς μπορούμε να δώσουμε ενα τέλος σε αυτή την παράνοια.

Ο Μάρξ αναδείχτηκε σε προσωπικότητα της χιλιετίας δίπλα στον Δαρβίνο και τον Αϊνστάν, στο σχετικό δημοψήφισμα του BBC. Οι ιδέες του είναι η καλύτερη αφετηρία για να βρούμε τις απαντήσεις στα αδιέξοδα του καπιταλισμού.

Αυτές τις ιδέες της αντικαπιταλιστικής πάλης θα συζητήσουμε στο τριήμερο Μάρξισμός 2000. Ο ενθουσιασμός και η έμπνευση απο τις νίκες του κινήματος στο Σιάτλ, τη Πράγα και αλλού δημιουργούν τις καλύτερες προϋποθέσεις για ένα πραγματικά πετυχημένο τριήμερο.

Συμμετέχουν:

Σοσιαλιστικό Εργατι

Οργάνωση Sosyalist

Κίνημα Πατριωτικής

Οικολόγοι Περιβαλλ

Απο το Σιάτλ στη Πράγα
Η αντικαπιταλιστική έκρηξη

Τι ζητούν οι χιλιάδες των διαδηλωτών που πορεύτηκαν στο Σιάτλ και στη Πράγα; Ποιά η σημασία αυτών των κινητοποιήσεων και ποιά η συνέχεια απο δώ και μπρος; Με αυτά τα ζητήματα θα ασχοληθεί αυτή η συζήτηση με εισηγητή τον Πέτρο Κωνσταντίνου, απο το Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα στην Ελλάδα και με ενεργό ανάμιξη στις κινητοποιήσεις για τη Πράγα

2000

αϊμακλί – Λευκωσία

κής πάλης

ικό Κόμμα (Ελλάδα)
t isci (Τουρκία)
ς Ενοτητας
λοντιστές

Ποιός θα φέρει την ειρήνη στη Κύπρο;

Μπορούμε να περιμένουμε απο τους διπλωμάτες των μεγάλων δυνάμεων να φέρουν μιά "δίκαιη ειρηνική και βιώσυμη" λύση στο κυπριακό πρόβλημα; Πώς μπορούν οι απλοί άνθρωποι των δυό πλευρών να χτίσουν γέφυρες φιλίας και συνεργασίας και να παλέψουν μαζί για την ειρήνη; Ποίος ο ρόλος της τουρκοκυπριακής αριστεράς; Πως επιρεάζει η άνοδος του εργατικού κινήματος των τουρκοκυπρίων τις εξελίξεις στο κυπριακό; Με αυτά τα θέματα θα ασχοληθεί αυτή η συζήτηση στην οποία θα πάρουν μέρος εκπρόσωποι του τουρκοκυπριακού Κίνήματος Πατριωτικής Ενότητας και άλλων οργανώσεων

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ	
6:00 - 7:30	**Ανοιχτά σύνορα για τους εργάτες** *Κυριάκος Κοιλιάρης*
8:00 - 9:30	**Απο το Σιάτλ στη Πράγα: η αντικαπιταλιστική έκρηξη** *Πέτρος Κωνσταντίνου, Σοσιαλιστικό Εργατικό Κόμμα (Ελλάδα)*
ΣΑΒΒΑΤΟ	
3:00 - 4:30	**Ο ρόλος της εκκλησίας στον καπιταλισμό** *Αντώνης Σαρρής*
5:00 - 6:30	**Το αντικαπιταλιστικό κίνημα στη Τουρκία** *Yildiz Keskin Οργάνωση Sosyalist isci (Τουρκία)*
7:00 - 9:00	**Ποιός μπορεί να φέρει την ειρήνη στη Κύπρο;** *Ντίνος Αγιομαμίτης και εκπρόσωπος του τουρκοκυπριακού Κινήματος Πατριωτικής Ενότητας*
ΚΥΡΙΑΚΗ	
11:30 - 1:30	**Το περιβάλλον σε κρίση: ποιά η απάντηση;** *Φαίδων Βασιλειάδης και εκπροσωπος του Κινήματος Οικολόγων Περιβαλλοντιστών*
ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΝΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ	
3:00 - 4:30	**Παγκοσμιοποίηση, ιμπεριαλισμός και η αριστερή απάντηση** *Νίκος Αγιομαμίτης*
5:00 - 6:30	**Εκσυγχρονισμός ή ανατροπή;** *Πέτρος Μιχαήλ*
7:00 - 8:00	**Τελική εκδήλωση** **Η Διεθνιστική Σοσιαλιστική Τάση στην αντικαπιταλιστική έκρηξη** *Ντίνος Αγιομαμίτης, Πέτρος Κωνστατίνου, Yildiz Keskin*

Κάρτες συμμετοχής προς 3 λίρες γιά ολόκληρο το τριήμερο μπορείτε να προμηθευτείτε απο τους συντρόφους που πουλούν την εφημερίδα ή στο τηλ 02-349959. Στο χώρο του τριήμερου θα υπάρχει μπάρ με καφέδες και αναψηκτικά. Θα λειτουργεί επίσης βιβλιοπωλείο με όλες τις εκδόσεις της Εργατικής Δημοκρατίας και άλλα Μαρξιστικά βιβλία.

Περιβάλλον

Πρώτα η υγεία των ανθρώπων

Έχει τελειώσει η καταγραφή των αποτελεσμάτων της επίσημης επιδημιολογικής έρευνας στην περιοχή των Εργατών, όπου για χρόνια οι κάτοικοι διαμαρτύρονταν ενάντια στην παρουσία του χυτηρίου. Η έρευνα έδειξε ψηλές συγκεντρώσεις μολύβδου και καδμίου στο αίμα όσων εξετάστηκαν.

Όμως ήταν γνωστό από το 1995 ότι οι εκπομπές επικίνδυνων ουσιών από τις καπνοδόχους του χυτηρίου έφταναν στα 1000mg ενώ το ανώτατο επιτρεπτό όριο είναι μόλις 50mg.

Ο υπουργός Εργασίας Μουσιούτας δήλωνε στους κατοίκους που διαμαρτύρονταν ότι «καλέσαμε τον ιδιοκτήτη να εναρμονιστεί με τις προδιαγραφές της Ευρωπαϊκής Ένωσης μέχρι το 2001 αλλά δεν μπορούμε να κλείνουμε επιχειρήσεις από την μια μέρα στην άλλη».

Κάθε μέρα που η επιχείρηση έμενε ανοικτή το χυτήριο σκορπούσε δηλητήριο και θάνατο για τους κατοίκους και τους εργαζόμενους στην περιοχή.

Η έρευνα έδειξε το σοβαρό πρόβλημα που υπάρχει στους Εργάτες. Ωστόσο η επιδημιολογική έρευνα που θα γινόταν στην περιοχή του χυτηρίου Νέμιτσα αντί να επισπευσθεί έχει αναβληθεί επειδή δεν εγκρίθηκε το κονδύλι των 144,000 λιρών.

Οι θανατηφόρες επιπτώσεις που προκαλεί το χυτήριο του Νέμιτσα στην υγεία του κόσμου μπορεί να είναι πολύ μεγαλύτερες καθώς γειτνιάζει με σχολείο και πολύ μεγαλύτερο αριθμό κατοίκων.

Στους Εργάτες εξετάστηκαν 1350 κάτοικοι και 160 μαθητές, στην περίπτωση Νέμιτσα προγραμματίστηκε η εξέταση 5000 κατοίκων και 300 μαθητών.

Ταυτόχρονα όμως είναι πολύ μεγαλύτερα και τα συμφέροντα των ευνοούμενων της κυβέρνησης που κινδυνεύουν.

Ο υπουργός Υγείας Σαββίδης κάλεσε τους κατοίκους να του δώσουν πίστωση χρόνου για να «ανακαλύψει» γιατί η προσφορά για την επιδημιολογική έρευνα σταμάτησε στο Κεντρικό Συμβούλιο Προσφορών. Παρά τον μεγαλύτερο αριθμό ατόμων η έρευνα έχει τον ίδιο προϋπολογισμό με την έρευνα που έγινε στους Εργάτες.

Ο ιδιοκτήτης του εργοστασίου, πρώην υπουργός Εμπορίου, Νέμιτσας δήλωσε με θράσος ότι είναι έτοιμος να το μετακινήσει «φτάνει η κυβέρνηση να τον αποζημιώσει».

Θάνατοι

Ακόμα ένα πρόβλημα βγήκε αυτές τις μέρες στην επιφάνεια. Στην Λακατάμια έχουν πεθάνει από καρκίνο 42 άνθρωποι μέσα στα τελευταία πέντε χρόνια και άλλοι 22 περίπου πάσχουν από καρκίνο. Το πόσιμο νερό στην περιοχή περνά από αμιαντοσωλήνες.

Ο αμίαντος προκαλεί καρκίνο. Αυτό είναι γνωστό εδώ και δεκαετίες. Στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχει απαγορευθεί η χρήση του και κάθε κατασκευή από αμίαντο, στέγες, σωλήνες, μονώσεις έχει αντικατασταθεί.

Την στιγμή που πολλοί επιστήμονες θεωρούν ότι οι ίνες αμιάντου μπορούν να περάσουν στον ανθρώπινο οργανισμό μέσω του πεπτικού συστήματος, στην Λακατάμια ψάχνουν οι υπεύθυνοι για επιστημονική απόδειξη! Και μόνο ο αριθμός των νεκρών θα έπρεπε να προκαλεί συναγερμό και να οδηγήσει στην άμεση αντικατάσταση του δίχτυου υδατοπρομήθειας από αμιαντοσωλήνες με ασφαλή υλικά.

Κινητοποιήσεις

Χρειάστηκαν οι δυναμικές κινητοποιήσεις των κατοίκων στους Εργάτες και στον Άγιο Σπυρίδωνα στην Λεμεσό για να αναγκάσουν την κυβέρνηση να προγραμματίσει επιδημιολογικές έρευνες. Στους Εργάτες οι κάτοικοι κατάφεραν ακόμα ένα βήμα μπροστά - με τις κινητοποιήσεις τους επέβαλαν το κλείσιμο του χυτηρίου. Ανάγκασαν την κυβέρνηση να αφήσει στην πάντα τα χρονοδιαγράμματα της και να κάμει κάποιες ενέργειες για την προστασία της υγείας των απλών ανθρώπων. Η έρευνα έγινε πραγματικότητα. Στον Άγιο Σπυρίδωνα είναι ακόμα μια υπόσχεση. Μόνο με δυναμικές κινητοποιήσεις μπορεί να εξαναγκαστεί η κυβέρνηση να ικανοποιήσει μια από τις βασικές ανάγκες των απλών ανθρώπων, την υγεία τους.

Σταύρος Σιδεράς

Κυβερνητική κοροϊδία για τους φοιτητές

Αγανακτισμένους άφησε η απόφαση της Βουλής και της κυβέρνησης την Επιτροπή Γονέων Φοιτητών που βρίσκονται στο προκαταρτικό έτος γλώσσας σε ξένα πανεπιστήμια, για τη μη συμπερίληψη των παιδιών τους στους δικαιούχους για τη φοιτητική χορηγία. Παράλληλα έχει προκαλέσει το θυμό και ανάμεσα στους ίδιους τους φοιτητές, όχι μόνο αυτούς που βρίσκονται στο προκαταρτικό στάδιο, αλλά και τους φοιτητές που σπουδάζουν σε διετείς κλάδους σπουδών σε κολέγια στην Κύπρο, μιας και έχει αποφασισθεί ότι θα τους χορηγείται μόνο η μισή χορηγία.

Απο παλιότερη κινητοποίηση των φοιτητών του ΑΤΙ. Ακόμη περιμένουν

Αγανακτησμένοι με την κυβερνητική πολιτική ειναι και οι φοιτητές του ΑΤΙ αφού τους εμπαίζει στο θέμα της αναβάθμισης τους και της παραχώρησης της κλίμακας Α6 στους απόφοιτους του ινστιτούτου.

Όσον αφορά το θέμα της χορηγίας εκτός από το γεγονός ότι τα χρήματα που δίνονται στους φοιτητές είναι πραγματικά λίγα και μόλις που καλύπτουν τις βασικές τους ανάγκες, όπως βιβλία, φωτοτυπίες, υλικά και ενοίκιο, πρόκειται για μια πραγματική απατη. Αφήνει στο περιθώριο το μεγαλύτερο μέρος των φοιτητών. Εκτός από τους φοιτητές του προκαταρτικού σταδίου στα ξένα πανεπιστήμια που έχουν μείνει εντελώς εκτός του νομοσχεδίου, η μεγάλη μάζα των φοιτητών στα ιδιωτικά κολέγια, 2.545 άτομα, δικαιούνται μόνο την μισή χορηγία αφού ανήκουν σε διετείς κλάδους σπουδών σε σχέση με τους 554 φοιτητές των τετραετών κλάδων σπουδών.

Τους φοιτητές του Ανωτέρου Τεχνολογικού Ινστιτούτου τους ταλαιπωρεί εδώ και χρόνια. Δεν τους αναγνωρίζει σαν απόφοιτους πανεπιστημιακού επιπέδου και είτε τους προσφέρει η ίδια με πολύ χαμηλούς μισθούς, είτε τους αφήνει έρμαια στα χέρια των εργοδοτών τους. Οι φοιτητές του ΑΤΙ για χρόνια τώρα παλεύουν για την αναβάθμιση του ινστιτούτου, αλλά οι φωνές τους πέφτουν στο κενό. Η κυβέρνηση προτιμά να κλείνει τα αυτιά της και τα μάτια της και να αφήνει το ΑΤΙ να αργοπεθαίνει, οδηγώντας το σε διάλυση και ολοένα και πιο πολλούς φοιτητές να φεύγουν από το ινστιτούτο για να συνεχίζουν τις σπουδές τους σε ιδιωτικά κολέγια.

Όμως η επίλυση αυτών των προβλημάτων δεν βρίσκεται στην ατζέντα της κυβέρνησης Κληρίδη. Αντίθετα στις προτεραιότητες βρίσκονται οι επιδοτήσεις και οι φοροαπαλλαγές εκατομμυρίων λιρών σε μεγαλοεπιχειρηματίες. Προτιμά να ξοδεύει εκατομμύρια λίρες για εξευτελιστικές, για τις γυναίκες, φιέστες όπως ήταν τα καλλιστεία και για εξοπλιστικά προγράμματα και ασκήσεις. Μόνο για να αντικαταστήσει τις διόπτρες στα άρματα της Εθνικής Φρουράς, με διόπτρες θερμικής ανίχνευσης η κυβέρνηση θα δώσει στον Υπουργό Άμυνας κονδύλι εκατομμυρίων λιρών μιας και η κάθε μια από αυτές τις διόπτρες κοστίζει από 150,000 μέχρι 200,000 Λ.Κ.!

Για τους φοιτητές όμως και γενικά για την παιδεία χρειάζονται κινητοποιήσεις για να δώσει οτιδήποτε η κυβέρνηση.

Αλλά δεν μπορούμε να περιμένουμε πότε θα αποφασίσει ο Ουράνιος να μας δώσει κάτι ή κάποια προεκλογικά ψίχουλα. Η στάση αναμονής και η πίστωση χρόνου που έχουν δώσει οι φοιτητές στην κυβέρνηση δεν αποδίδει. Μια τέτοια στάση ακολούθησαν οι παρατάξεις της αντιπολίτευσης και κύρια η Προοδευτική. Κάτι βέβαια που δεν είναι άσχετο με τα χαμηλά ποστά που πήραν στις φοιτητικές εκλογές στα κολέγια. Στο Frederick, η Προοδευτική έπεσε από το 62% που είχε πέρσι στο 47.6%, αφήνοντας την κυβερνητική παράταξη (Πρωτοπορία) να βγει πρώτη με ποσοστό 50.2%. Ενώ στο Cyprus College κατέχει μόνο το 18% των ψήφων και η παράταξη του συναγερμού το 82%.

Αυτό που χρειαζόμαστε σήμερα είναι μια πολιτική σύγκρουσης με τις επιλογές της κυβέρνησης, που να αμφισβητεί την πολιτική που βάζει τα συμφέροντα των ξενοδόχων, των στρατοκρατών και των εμπόρων όπλων πάνω από το μέλλον της νεολαίας. Χρειάζεται μια πολιτική που να βάζει μπροστά τους αγώνες των φοιτητών και όχι να περιμένουμε από τα κόμματα να αποφασίσουν αν είναι στο συμφέρον τους να δώσουν μερικά ψίχουλα στο φοιτητές και την παιδεία, για να έχουν τη ψήφο τους στις επικείμενες εκλογές. Χρειάζεται μια πολιτική που να βάζει τον άνθρωπο πάνω από τα κέρδη των λίγων.

Κυριάκος Κοιλιάρης
φοιτητής Frederick

ΑΤΑ

Χρειάζεται παναπεργία

Στις 25 του Οκτώβρη έγινε η πρώτη 3ωρη απεργία για την ΑΤΑ. Περισσότεροι απο 1500, οικοδόμοι, ηλεκτροτεχνίτες και ωρομίσθιοι εργαζόμενοι έδωσαν δυναμικά το παρόν τους. Παρά τον βροχερό καιρό, η συγκέντρωση και η πορεία στο προεδρικό ήταν και μαζική και δυναμική.

Η ζωντάνια και οι διάθεση των εργαζομένων ήταν διάχυτη. Ηταν μια καλή αρχή. Μια μικρή αλλά ισχυρή ένδειξη της διάθεσης και της δύναμης που έχουν στα χέρια τους οι εργαζόμενοι. Αυτό που μετρά από εδώ και πέρα είναι η συνέχεια .

Σύμφωνα με απόφαση της συντονιστικής των συντεχνιών που αποτελούν το μέτωπο ενάντια στην απόφαση της κυβέρνησης για αφαίρεση από την ΑΤΑ των φόρων κατανάλωσης, θα ακολουθήσει μια σειρά από απεργίες όπου την κάθε φορά θα παίρνουν μέρος και διαφορετικά κομμάτια εργαζομένων. Είδη η ΟΕΛΜΕΚ έχει καλέσει για μονόωρη στάση στις 10 του Οκτώβρη στους καθηγητές. Η ΠΕΟ και η ΠΑΣΕ-ΑΤΗΚ για 3ωρη στις 23 για όλους τους εργαζόμενους στους ημικρατικούς και αναμένεται ότι στην συνέχεια και άλλα κομμάτια θα καλεστούν σε απεργίες.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι οι μέχρι τώρα κινητοποιήσεις έχουν θορυβήσει την κυβέρνηση αλλά και την ηγεσίες της ΣΕΚ και της ΠΑΣΥΔΥ που έχουν συνταχθεί με την κυβερνητική απόφαση. Ηταν ολοφάνερη η ανησυχία της ΣΕΚ που έτρεχε από κανάλι σε κανάλι προσπαθώντας να δικαιολογήσει την στάση της, καταγγέλλοντας σαν αχρείαστες τις απεργίες. Η ΣΕΚ όπως και η κυβέρνηση καταλαβαίνουν αρκετά καλά πόσο αδύναμη είναι η θέση τους. Η ΣΕΚ δεν είναι καν σίγουρη αν μπορεί να πείσει και να συγκρατήσει τα ίδια της τα μέλη και η κυβέρνηση, νιώθει την δυσαρέσκεια που υπάρχει μέσα στους εργαζόμενους και φοβάται ότι οι κινητοποιήσεις όχι μόνο μπορούν να ανατρέψουν την απόφαση της για την ΑΤΑ αλλά απειλούν να ανοίξουν το καπάκι για να ξεχυθεί ο θύμος με κίνδυνο να ανοίξουν και άλλα μέτωπα.

Είναι γι'αυτό που χρειάζεται να κλιμακώσουμε και να δυναμώσουμε τις κινητοποιήσεις. Οι αποσοσπασματικέ ολιγόωρες στάσεις κάθε φόρα και η κινητοποίηση λίγων εργαζομένων δεν είναι αρκετά για να φέρουν τη νίκη. Η ταχτική του λίγο-λίγο και σιγά-σιγά, μπορεί να κρατά το θέμα στην επικαιρότητα και να ενοχλεί την κυβέρνηση αλλά της επιτρέπει να ελπίζει ότι στο τέλος θα την βγάλει καθαρή. Αντίθετα υπάρχει μεγάλος κίνδυνος να κουράσει τους εργαζόμενους και να σπάσει την διάθεση τους, αφού ο χρόνος θα περνά και οι κινητοποιήσεις δεν θα φέρνουν αποτέλεσμα.

Το ζήτημα της ΑΤΑ αποτελεί για την κυβέρνηση ένα γενικότερο τεστ για την δυνατότητα της να περάσει της επιλογές της. Αν καταφέρει έστω και κουτσά-στραβά, πάρα τις αντιδράσεις να κρατήσει την θέση της για την ΑΤΑ, αυτό σημαίνει ότι της ανοίγει ο δρόμος να προχωρήσει και για τα υπόλοιπα, ιδιωτικοποιήσεις, απολύσεις, ελαστικά ωράρια, αύξηση ορίου συνταξιοδότησης. Για τους εργαζόμενους το κόστος δεν θα είναι μόνο οι απώλειες στο μισθό τους από την εξαίρεση των φόρων κατανάλωσης αλλά το ότι θα βρεθούν με χαμηλό ηθικό και σε πιο δύσκολες συνθήκες να δώσουν την μάχη με τις επιλογές της κυβέρνησης.

Αυτό που χρειάζεται για να καθαρίσουμε μια και καλή με την ΑΤΑ και να κόψουμε την φόρα της κυβέρνησης για τα υπόλοιπα είναι μια δυνατή και μαζική απάντηση. Η διάθεση υπάρχει, η δυνατότητα υπάρχει. Θα είναι κρίμα να μην κερδίσουμε αυτή την μάχη γιατί οι ηγεσίες διστάζουν και θέλουν να το πάρουν σιγά-σιγά. Μια παναπεργία όλων των εργαζόμενων είναι η καλύτερη ταχτική να τελειώνουμε μια κ'έξω. Προς αυτή την κατεύθυνση είναι που πρέπει να δουλέψουν οι αγωνιστές εργάτες στους χώρους δουλειάς και μέσα στις συντεχνίες τους.

Κάτω τα χέρια απο την ΑΤΑ
Οχι στις αυξήσεις της τιμής των καυσίμων

Η απόφαση της κυβέρνησης Κληριδη να αφαιρέσει απο την ΑΤΑ τους φορους καταναλωσης μας έχει κοστίσει μέχρι τώρα μια απώλεια που φτάνει σχεδόν το 2% πάνω στους βασικούς μισθούς. Συνολικά οι εργαζόμενοι έχουμε χάσει μέχρι σήμερα απο το πετσόκομμα της ΑΤΑ 11 εκατομμύρια λίρες.

Και δεν είναι μόνο αυτά. Κυβέρνηση και οι εργοδότες επιβάλλουν νέα ωράρια και όρους εργασίας, θέλουν να βάλουν χέρι στο δικαίωμα της απεργίας ενώ ακονίζουν τα δόντια τους για το μεγάλο φαγοπότι των ιδιωτικοποιήσεων.

Και ολ' αυτά σε μια περίοδο που το βιοτικό επίπεδο και τα εισοδήματα των εργαζομένων κτυπιούνται απο την αύξηση του ΦΠΑ και τις αλλεπάλληλες αυξήσεις στη τιμή των καυσίμων. Η κυβέρνηση αφού μας άρπαξε δεκάδες εκατομμύρια λίρες όταν η τιμή του πετρελαίου ήταν χαμηλή χωρίς να μας δώσει ούτε και τα ελάχιστα που ήταν υποχρεωμένη απο το νόμο που η ίδια έκανε, σήμερα επιβάλλει νέες αυξήσεις στα πετρελαιοειδή που προκαλούν αλυσιδωτές αυξήσεις σε όλα σχεδόν τα αγαθά.

Την ίδια στιγμή χαρίζει εκατομμύρια στους βιομήχανους, τους ξενοδόχους και τους κερδοσκόπους του χρηματιστήριου σε φοροαπαλλαγές και επιδοτήσεις.

Δεν δεχόμαστε το κουτσούρεμα της ΑΤΑ, ούτε και τις αυξήσεις των καυσίμων. Τη διαφορά στο κόστος απο την αύξηση της τιμής του πετρελαίου να την επιβαρυνθεί η κυβέρνηση που μας έκλεβε τόσο καιρό. Να φορολογήσει τους πλούσιους και τους κερδοσκόπους και όχι να ζητά να πληρώσουν τα σπασμένα οι εργαζόμενοι.

Μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Η ενότητα των συνδικαλιστικών οργανώσεων που συμμετέχουν στο μέτωπο για την ΑΤΑ δίνει μια γερή βάση γι' αυτόν τον αγώνα. Η τρίωρη στάση είναι μια καλή αρχή αλλά δεν είναι αρκετή. Χρειάζεται να καλεστεί μια κοινή 24ωρη απεργία απο όλα τα συνδικάτα που συμμετέχουν στο μέτωπο και παγκύπριο συλλαλητήριο.

Μια τέτοια απεργία - συλλαλητήριο θα έστελνε ενα δυνατό μήνυμα προς την κυβέρνηση και τους εργοδότες οτι οι εργατικές καταχτήσεις δεν είναι διαπραγματεύσιμες. Ενα τέτοιο κάλεσμα θα έβρισκε την θετική ανταπόκριση όλων των εργαζομένων γιατί θα έδειχνε την αποφασιστικότητα του συνδικαλιστικού κινήματος να διεκδικήσει δυναμικά τα δικαιώματα του. Θα έδειχνε την αποφασιστικότητα μας να παλέψουμε μέχρι τη νίκη.

Σε μια τέτοια προοπτική θα μπορούσε να κερδιθεί και ένα μεγάλο μέρος απο τους εργαζόμενους που ανήκουν στην ΣΕΚ και την ΠΑΣΥΔΥ και που η πλειοψηφία τους είναι σίγουρο ότι δεν συμφωνούν με την υποχωρητική και διασπαστική στάση της ηγεσίας τους και δεν θα ήθελαν να με κανένα τρόπο να τις ακολουθήσουν στις απεργοσπαστικές μανούβρες τους.

Με μια τέτοια απόφαση θα μπορούσαμε να παλέψουμε για κοινές Γενικές Συνελεύσεις στους χώρους δουλειάς και να χτίσουμε την ενότητα των εργαζομένων απο τα κάτω και να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις για ένα μαζικό και δυναμικό απεργιακό συλλαλλητήριο.

Φυλλάδιο που κυκλοφόρησε η Εργατική Δημοκρατία με την ευκαιρία της απεργίας γιά την ΑΤΑ

Πωλήτριες

οι "σύγχρονες" σκλάβες της αγοράς

Η κυβέρνηση Κληρίδη κατάθεσε νομοσχέδιο με το οποίο παρατείνει τις ώρες λειτουργίας των καταστημάτων έως τις 9.30 το βράδυ. Οι δικαιολογίες του Μουσιούτα οτι αυτό το ωράριο αποσκοπεί στην καλύτερη εξυπηρέτηση του «κοινού» είναι σκέτη κοροϊδία.

Τους μόνους που εξυπηρετεί είναι τα συμφέροντα των μεγαλοκαρχαριών με τα πολυκαταστήματα, δηλαδή τους Ορφανίδηδες και τους Σιακόληδες. Οι αλλαγές αυτές στο ωράριο λειτουργίας των καταστημάτων, ήταν πάγιο αίτημα των ιδιοκτητών των πολυκαταστημάτων απο τους οποίους ορισμένοι παραβιάζουν ήδη ετσιθελικά τα ωράρια των πωλητριών και δέν τις σχολνάνε στην ώρα τους.

Δουλεία πρωϊ - βράδυ

Η πρόταση της κυβέρνησης προνοεί: την αύξυση της καλοκαιρινής περίοδου απο την 1/4 έως την 31/10 και μειώνει την χειμερινή απο την 1/11 έως την 31/3. Την χειμερινή θα δουλεύουν μέχρι τις 8.30 το βράδυ και τη Παρασκευή μέχρι τις 9.30 ενώ το Σάββατο θα εργάζονται μέχρι τις 7μμ. Τα χριστούγγενα εκτός του ότι θα δουλεύουν τις δύο προηγούμενες κυριακές, θα εργάζονται όλο το Δεκέμβρη ακομα μία ώρα επιπλέον. Θά δουλεύουν ακόμα και την κυριακή του Πάσχα και δέκα μέρες πρίν θα παρατείνεται το ωράριο τους ακόμα μιά ώρα πάνω.

«Ολα γίνονται για να εξυπηρετηθούν κάποιοι μεγάλοι. Δέν μας πείθουν οτι αυτές οι αλλαγές στα ωράρια, παραμονές της λειτουργίας πολυκαταστήματος είναι τυχαίες. Τα ίδια έγιναν όταν ανοιξε στη Λήδρας το πολλυκατάστημα του Σιακόλα και επετράπηκε η λειτουργία των καταστημάτων Τετάρτη και Σάββατο», δήλωσε μια πωλήτρια

Ο Μουσιούτας για να εξασφαλήσει την έκγριση των συντεχνιών έβαλε στο νομοσχέδιο και την σταδιακή μείωση των ωρών εργασίας στις 38 ώρες μέχρι το 2004. Αυτό στη πραγματικότητα είναι «δώρο άδωρο» γιατί με την εφαρμογή της βάρδιας οι πωλήτριες θα αναγκαστούν να πάρουν και τα κρεβάτια τους στις δουλείες αφού θα γίνεται σχεδόν μεσάνυκτα να πανε στο σπίτι τους.

«Δέν με πείθουν οτι είναι προς ώφελός μου να δουλεύω απογευματινή βαρδια και ότι μετά απο 4 χρόνια θα μειωθεί ο χρόνος εργασίας. Πώς θα ανταποκριθώ στις οικογενιακές μου υποχρεώσεις; Μήπως ο μισθός που παίρνουμε αξίζει να διαταραχτεί η ζωή μας σε τέτοιο βαθμό που να μας καταργούνε τις αργίες και να δουλεύουμε ακόμα και δεκαπενταύγουστο;» Δήλωσε άλλη πωλήτρια

Ηδη σήμερα οι υπεραγορές ανταγωνίζονται η μία την άλλη ποία θα δουλέψει περισσότερες αργίες και περισσότερες ώρες, παραβιάζοντας ήδη τις συλλογικές συμβάσεις και τα συμφωνημένα ωράρια. Με τις νέες ώρες λειτουργίας των καταστημάτων έστω και αν μειωθούν οι ώρες εργασίας στην πράξη δέν θα εφαρμοστεί. Ακριβώς το αντίθετο θα συμβεί, οι πωλήτριες θα αναγκάζονται να δουλεύουν περισσότερο και να κάνουν ουσιαστικά δύο βάρδιες με πολύ λιγότερα λεφτά.

Οι μεγάλες υπεραγορές και τα πολυκαταστήματα θα εφαρμώσουν την μερική και προσωρινή απασχόληση ή θα προσλαμβάνουν έκτακτο προσωπικό και με την προϋπόθεση να μή ανήκουν στη συντεχνία, πράγματα που ήδη τα κάνουν και σήμερα, ώστε να μη τους καλύπτει το 38ώρο.

Αυτά ήδη τα εφρμόζουν όχι μόνο ο Σιακόλας και ο Ορφανίδης αλλά ακόμα και ημικρατικοί οργανισμοί όπως η ΣΎΤΑ στο ΣΥΤΑΝΕΤ ή το 192. Τα σπασμένα απο αυτές τις αλλαγές θα τα πληρώσουν οι πωλήτριες και ιδιαίτερα εκείνες που είναι ανοργάνωτες στην συντεχνία.

Ακόμα αυτές οι αλλαγές θα φέρουν μία σειρά απο αλυσιδωτές αλλαγές στα ωράρια πολλών αλλων εργαζομένων. Για παράδειγμα πως είναι δυνατό μια μάνα να εργάζεται μέχρι τις 9.00 όταν οι παιδοκομικοί σταθμοί κλείνουν στις 5.00 μμ; Αυτό θα σημαίνει αλλαγές στα ωράρια στους βρεφοκομικούς σταθμούς, στα λεωφορεία, και αλλού.

Αγώνα, οχι παζάρι

Οι συντεχνίες συμφώνησαν, οπως λέει ο Μουσιούτας, με το νομοσχέδιο. Ομως η μείωση το ωρών εργασίας δέν ειναι για παζάρι. Δέν μπορεί και δέν πρέπει να ανταλλάσεται με κανένα αντιαίτημα που βάζουν οι μεγαλοκαρχαρίες. Οι πωλήτριες και οι πωλητές μόνο με ένα δυναμικό αγώνα με απεργίες και κινητοποιήσεις, όλων όσων είναι ήδη οργανωμένοι και κύρια στα μεγάλα πολυκαταστήματα μπορούν σήμερα να ανακόψουν τα σχέδια των Σιακόληδων και της κυβέρνησης τους και να κερδίσουν πραγματικά την μείωση ωρών και ένα ανθρώπινο ωράριο.

Αν θέλουν να δουλεύουν τα καταστήματα περισσότερες ώρες ας προσλάβουν επι πλέον προσωπικό και όχι να φορτώνουν τα βάρη στους εργαζόμενους. Πρός αυτή τη κατεύθυνση έπρεπε να στραφούν οι σύντεχνίες και όχι να κάνουν πλάτες στους μεγαλοκαρχαρίες.

εργατικη δημοκρατια

Παλευουμε για

Σοσιαλισμο μεσα απο την ανεξαρτητη δραση της εργατικης ταξης

Οι εργατες δημιουργουν ολο τον πλουτο μεσα στον καπιταλισμο. Μια νεα κοινωνια απαλλαγμενη απο την εκμεταλλευση, ο σοσιαλισμος μπορει να δημιουργηθει μονο οταν οι εργατες παρουν συλλογικα στα χερια τους τον ελεγχο ολου του κοινωνικου πλουτου και προγραμματισουν την παραγωγη και τη διανομη συμφωνα με τις ανθρωπινες αναγκες.

Επανασταση και οχι ρεφορμισμο

Ο καπιταλισμος δεν παιρνει διορθωσεις. Πρεπει να ανατραπει με την εργατικη δραση. Δεν υπαρχει κοινοβουλευτικος δρομος προς μια τετοια αλλαγη. Το κοινοβουλιο, ο στρατος, η αστυνομια, η δικαιοσυνη, ολο το αστικο κρατος λειτουργει για να προστατευει το συμφερον της αρχουσας ταξης. Η εργατικη ταξη θα χρειαστει το δικο της κρατος, στηριγμενο στην αμεση δημοκρατια, στα συμβουλια αντιπροσωπων απ' τους χωρους δουλειας και στην εργατικη πολιτοφυλακη.

Διεθνισμο και οχι «σοσιαλισμο σε μια μονο χωρα» ή «σοσιαλισμο με εθνικα χρωματα»

Η εμπειρια της Ρωσιας αποδεικνυει οτι ακομα και μια νικηφορα εργατικη σοσιαλιστικη επανασταση οπως ο Οκτωβρης του 1917 δεν μπορει να επιβιωσει σε απομονωση. Τα καθεστωτα της ΕΣΣΔ μετα την επικρατηση του σταλινισμου, της Κινας και των αλλων ανατολικων χωρων ειναι κρατικοι καπιταλισμοι οπου η εκμεταλλευση και η καταπιεση της εργατικης ταξης δεν διαφερει απο τη Δυση. Γι' αυτο, υποστηριζουμε τις εργατικες εξεγερσεις εναντια στη γραφειοκρατικη αρχουσα ταξη αυτων των χωρων.

Υποστηριζουμε ολα τα εθνικοαπελευθερωτικα κινηματα που αντιστεκονται στην ιμπεριαλιστικη καταπιεση. Η δυναμη που θα τσακισει τελειωτικα τον ιμπεριαλισμο ειναι η ενοτητα της εργατικης ταξης σε διεθνη κλιμακα απο την Νεα Υορκη ως τη Σεουλ και απο το Λονδινο ως το Σαο Παολο.

Αντιπαλευουμε καθε μορφη σοβινισμου, ρατσισμου ή σεξιστικων διακρισεων που απειλει να διασπασει τους εργατες.

Απεναντι στην αντιτουρκικη πολεμοκαπηλεια της «δικης μας» αρχουσας ταξης υποστηριζουμε το συνθημα Ελληνες και Τουρκοι εργατες ενωμενοι.

Ειμαστε αντιθετοι στην καταπιεση των τουρκοκυπριων, τον οικονομικο, πολιτικο, και πολιτιστικο αποκλεισμο που τους επιβαλλει η δικης μας αρχουσα ταξη και υποστηριζουμε το δικαιωμα τους στην αυτοδιαθεση.

Επαναστατικο Κομμα της εργατικης πρωτοποριας

Η εργατικη ταξη μπορει να απολευθερωσει τον εαυτο της και ολους τους καταπιεσμενους μεσα απο τη δικη της δραση. Για να κερδηθουν ολα τα κομμάτια της ταξης σε αυτη την παλη ειναι απαραιτητο να οργανωθουν τα πιο ξεκαθαρα και μαχητικα τμηματα σε ενα επαναστατικο εργατικο κομμα. Ενα τετοιο κομμα μπορει να πειθει τους εργατες για την επαναστατικη προοπτικη παρεμβαινοντας στους μαζικους αγωνες. Ειμαστε αντιθετοι σε καθε αντιληψη υποκαταστασης της ταξης, απ' οπου και αν προερχεται.

Η λογοκρισία δεν θα περάσει

Γιά την απαγόρευση της ταινίας Romance

Η αστυνομία εντελώς απροειδοποίητα και πραξικοπηματικά, διέκοψε την προβολή της ταινίας Romance ενώ αυτή προβαλλόταν για την κινηματογραφική λέσχη του κινηματογράφου ΑΚΡΟΠΟΛ.

Η ταινία αρχικά χαρακτηρίστηκε ως ακατάλληλη και πορνογραφική, και απαγορεύτηκε η προβολή της, βάσει ενός παμπάλαιου νόμου της αποικιοκρατίας του 1930, αλλά αργότερα άρχισε να προβάλετε από την κινηματογραφική λέσχη του ΑΚΡΟΠΟΛ μόνο για τα μέλη της λέσχης. Αλλά οι ιθύνοντες μέσα στην «σοφία» τους αποφάσισαν να μας «προστατεύσουν», αποφασίζοντας για το τι θα βλέπουμε, τι θα ακούμε και τι θα διαβάζουμε.

Άτομα που δεν έχουν την παραμικρή ιδέα για τέχνη, κουλτούρα, θέατρο/κινηματογράφο, έχουν διοριστεί για να ασκούν κριτική πάνω σε τέτοια θέματα. Στην ουσία επιβάλλουν τον σκοταδισμό και τον Μεσαιωνισμό, ενώ παράλληλα ξεσχίζονται για ανθρώπινα δικαιώματα, και Ευρωπαϊκές Ενώσεις, όπου τάχα μου όλα αυτά τα δικαιώματα είναι σεβαστά.

Δεν είναι η πρώτη φορά που βλέπουμε τέτοιου είδους πρακτικές στην Κυπριακή Δημοκρατία. Πριν μερικά χρόνια απαγορεύτηκε η ταινία "crash" για ακριβώς τον ίδιο λόγω, και πιο πριν το βιβλίο της Λιλής Ζωγράφου «Επάγγελμα Πόρνη», ένα βιβλίο που καυτηριάζει και ξεσκεπάζει παρόμοιες πρακτικές της Χούντας, κάηκε σε ένα από τα κυβερνητικά τελωνεία για να μην κυκλοφορήσει, γιατί θεώρησαν ότι το βιβλίο παρέχει οδηγίες για το πώς να γίνει μια κοπέλα πουτάνα!!!

Όλοι αυτοί δεν ενοχλήθηκαν ποτέ τους για τα πορνοπεριοδικά που κρέμονται έξω από τα περίπτερα, ελεύθερα, ακόμα και για τα μάτια μικρών παιδιών, ούτε ενοχλήθηκαν καμιά φορά με τις καθαυτό πορνογραφικές ταινίες που προβάλλονται σε κακόφημους κινηματογράφους όπου δεν ελέγχεται καν η ηλικία όσων πάνε να τες δουν. Ούτε κανένας ενοχλήθηκε με την διοργάνωση των Καλλιστείων, την πλέον σεξιστική και προσβλητική παρουσίαση του γυναικείου σώματος σαν ένα κομμάτι γυμνό κρέας. Επίσης ποτέ τους κανένας δεν ενοχλήθηκε με τα σεξιστικά ανέκδοτα που κυκλοφορούν σε χώρους εργασίας και για τα σχόλια εις βάρος των γυναικών συναδέλφων.

Βάση ποιών αρχών λοιπόν αποφασίζουν ότι μια ταινία που πουθενά αλλού όχι μόνο δεν απαγορεύτηκε αλλά πέρασε και απαρατήρητη, θεωρήθηκε ότι προσβάλει τα ήθη; Και εδώ που τα λέμε ποια ήθη, όταν βγαίνουν στην φόρα τα ροζ σκάνδαλα των παπάδων, μήπως ο κόσμος σκανδαλίζεται λιγότερο; Μόνο υποκριτικά μπορούν να θεωρηθούν τα λόγια μέλους της επιτροπής λογοκρισίας, ότι τάχα μου ο νόμος τους δένει τα χέρια και αφού υπάρχει δεν μπορούν να κάνουν τίποτε άλλο παρά να τον εφαρμόσουν. Το γεγονός αυτό δεν πρέπει να θεωρηθεί ένα γεγονός μεμονωμένο, αλλά αποτελεί μέρος μιας σειράς επιθέσεων εναντίον οτιδήποτε διαφορετικού και "ξένου", που δεν μπορεί να χωνέψει ο συντηρητισμός τους.

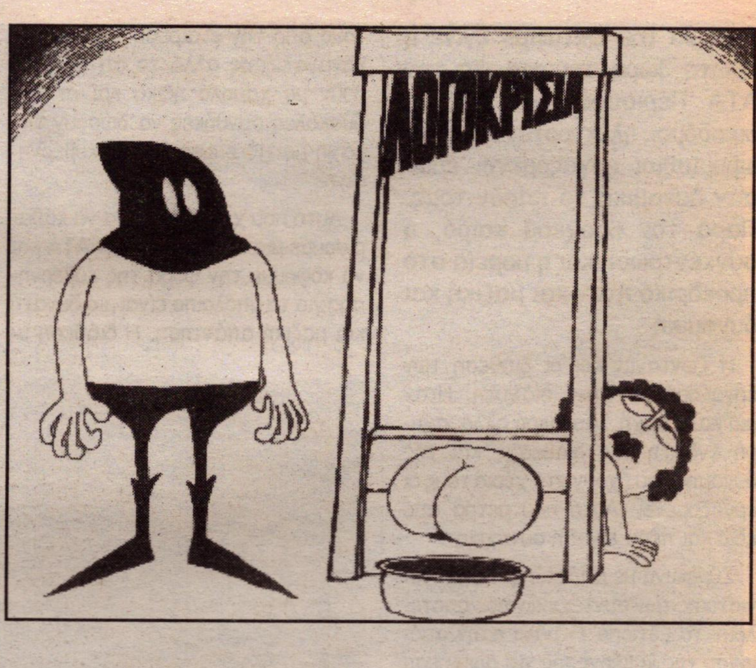

Το καλοκαίρι είδαμε μια σειρά συλλήψεις τουριστών γιατί κυκλοφορούσαν "άσεμνα" στην Αγιά Νάπα με το δικαιολογητικό ότι σκανδαλίζουν και προσβάλουν τα ήθη "μας". Όταν όλοι αυτοί που θυμήθηκαν τώρα ξαφνικά την σεμνοτυφία τους, έκαμναν τα παλούκια τους χρυσά από τον τουρισμό, δεν ενοχλούνταν ούτε για γυμνόστηθες, ούτε για γυμνιστές. Τώρα που ο τουριστικός τομέας δεν επιφέρει τα κέρδη που θέλουν, άρχισαν οι επιθέσεις εναντίον κάθε τουρίστα που δεν έρχεται ματσωμένος.

Αυτές οι πρακτικές μόνο χούντες, δικτατορίες θυμίζουν και απολυταρχικά καθεστώτα. Ίσως μάλιστα σε λίγο καιρό δούμε και την απαγόρευση αριστερών βιβλίων ή ταινιών, τραγουδιών και έργων τέχνης επειδή έτσι αποφάσισαν ορισμένοι επαΐοντες έτσι για να θυμόμαστε τι συνέβη το 1936 στην ναζιστική Γερμανία όταν οι SS και τα τσογλάνια τους έκαψαν τα βιβλία των Αινσταϊν, Φροϋντ, Μαρξ, Λενιν, Λουξεμπουρκ, Τομας Μανν και απαγόρευσαν τα έργα τέχνης του Κατίνσκι και Πικάσο, και τα τραγούδια των Μ. Μπρεχτ και Κ. Βάϊλ και τόσων άλλων που τους θεωρούσαν απειλή για το καθεστώς τους.

Μαρία Χριστοφόρου

ΣΥΖΗΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Συνεδριάζει καθε Τετάρτη στα γραφεια της Ε.Δ η ωρα 8:00μμ ακριβώς

8/11: Πως αλλάζουν οι ιδέες

15/11:Γιατί είμαστε αντίθετοι στις αντικατοχικές πορείες

22/11: Βιντεοπροβολη "Πως κερδίσαμε τη μάχη της Πράγας"

29/11: Γιατί χρειαζόμαστε τη θεωρία

ΛΕΜΕΣΟΣ

Συνεδριάζει καθε Πεμπτη στα γραφεια της Ε.Δ. Ηπειρου9, η ωρα 8 μ.μ.

9/11: Πως οι εργάτες γίνονται επαναστάτες

16/11: Γιατί είμαστε αντίθετοι στις αντικατοχικές πορείες

23/11: Βιντεοπροβολη "Πως κερδίσαμε τη μάχη της Πράγας"

30/11:Γιατί χρειαζόμαστε τη θεωρία

Κυκλοφορεί η δεύτερη έκδοση του βιβλίου "Ρατσισμός τι είναι και πώς παλεύεται" του Αλεξ Καλλίνικος. Ενα βιβλίο απαραιτητο για τον καθε αγωνιστή που θέλει να δώσει την κόντρα με τον ρατσισμό. Μπορείτε να το βρείτε στο Μαρξιστικό βιβλιοπωλείο της Εργατικής Δημοκρατίας τηλ. 02-349959

Εργατικη Δημοκρατια

Μηνιαια σοσιαλιστικη εργατικη εφημεριδα της Οργανωσης «Εργατικη Δημοκρατια»
Γραφεια: οδος Αρχιεπ. Μακαριου Γ' 92 Καιμακλι. Τ.Κ. 27280, Λευκωσια
Τηλ. 02 - 349959 Fax. 02-349770
Υπευθυνος για το νομο: Ντινος Αγιομαμιτης

εργατικη δημοκρατια

Γραφτειτε συνδρομητες
Συνδρομη για ενα χρονο
Εσωτερικου £7 - Εξωτερικου £12
ΟΝΟΜΑ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _ _

Τ.Κ. 27280 ΛΕΥΚΩΣΙΑ

Τρότσκι «το ξίφος της επανάστασης»

Συμπληρώνονται φέτος 60 χρόνια απο την δολοφονία του Τρότσκι το 1940 στο Μεξικό απο πράκτορες του Στάλιν. Αυτό το μικρό αφιέρωμα είναι αναδημοσίευση απο την Εργατική Αλληλεγγύη, εφημερίδα του Σοσιαλιστικού Εργατικού κόμματος, αδελφή οργάνωση της Εργατικής Δημοκρατίας στην Ελλάδα

«Είναι αναγκαίο να δηλώσουμε με βεβαιότητα πως το γρήγορο κέρδισμα της φρουράς στο πλευρό του Σοβιέτ, και την τολμηρή και θαρραλέα εφαρμογή των καθηκόντων της Στρατιωτικής Επαναστατικής Επιτροπής, το κόμμα τα χρωστάει πρώτα και κύρια στον σύντροφο Τρότσκι».

Ο χαιρετισμός αυτός στην πρώτη επέτειο της Οκτωβριανής επανάστασης το 1918 έκφραζε μια αλήθεια που ήταν κοινός τόπος για εκατομμύρια ανθρώπους στη Ρωσία και ολόκληρο τον κόσμο: Ο Τρότσκι μαζί με τον Λένιν ήταν οι αναγνωρισμένοι από τους εργάτες, τους αγρότες και τους φαντάρους ηγέτες της επανάστασης. Η διαφορά είναι ότι τα παραπάνω λόγια ειπώθηκαν από τον ίδιο τον Στάλιν.

Αυτή την τεράστια εκτίμηση μέσα στο μπολσεβίκικο κόμμα ο Τρότσκι την κέρδισε παρά το γεγονός ότι έγινε μέλος του μόλις τον Ιούλη του 1917. Είχε όμως ήδη πλούσια ιστορία πίσω του, από την επανάσταση του 1905 όταν σε ηλικία μόλις 26 χρονών βρέθηκε να είναι Πρόεδρος του Σοβιέτ της Πετρούπολης.

Το Φλεβάρη του 1917 έγινε η επανάσταση που γκρέμισε τον τσάρο. Τα ρεφορμιστικά κόμματα που κυριαρχούσαν στα σοβιέτ είχαν παραδώσει την εξουσία σε μια αστική προσωρινή κυβέρνηση. Ο Τρότσκι που επέστρεψε στη Ρωσία λίγο μετά το Φλεβάρη δήλωνε στην πρώτη του τοποθέτηση στο Σοβιέτ της Πετρούπολης τον Μαΐο: «*Τι προτείνουμε; Πιστεύω ότι το επόμενο βήμα πρέπει να είναι το πέρασμα όλης της εξουσίας στα Σοβιέτ των Εργατών και Στρατιωτών Αντιπροσώπων...Ζήτω η ρώσικη επανάσταση, ο πρόλογος της παγκόσμιας επανάστασης*».

Ηδη με τις "Θέσεις του Απρίλη" ο Λένιν πάλευε σαν μειοψηφία μέσα στο μπολσεβίκικο κόμμα για την ίδια προοπτική - μέσα από το περίφημο σύνθημα "όλη η εξουσία στα σοβιέτ"! Ο Τρότσκι μαζί με το Λένιν και τη στήριξη του πιο πρωτοπόρου κομματιού της εργατικής τάξης έδωσαν και κέρδισαν βήμα-βήμα αυτή τη μάχη.

Οργανωτής

Οταν λίγο πριν τον Οκτώβρη ο Κάμενεφ και ο Ζηνόβιεφ (δύο παλιά στελέχη των Μπολσεβίκων) αντιτάχθηκαν στην οργάνωση της ένοπλης εξέγερσης ο Τρότσκι έδωσε ξανά μαζί με τον Λένιν τη μάχη ενάντια στους δισταγμούς και την αναποφασιστικότητα. «*Να προχωρήσουμε μπροστά βασισμένοι στην επαναστατική θέληση των μαζών. Η ένοπλη εξέγερση, η κατάληψη της εξουσίας μπορεί να είναι δυνατή σήμερα, αλλά αύριο μπορεί να είναι αδύνατη...*" *γράφει ο Τρότσκι στα "Μαθήματα του Οκτώβρη»*. Ξανά σαν πρόεδρος του Σοβιέτ των Εργατών και των Στρατιωτών της Πετρούπολης ήταν ο κύριος οργανωτής της εξέγερσης του Οκτώβρη για την κατάληψη της εξουσίας.

Ο ρόλος του όμως έμελλε να είναι ακόμα πιο σημαντικός στην προσπάθεια των Σοβιέτ να στεριώσουν από τις επιθέσεις της αντεπανάστασης. Ιμπεριαλιστικοί στρατοί από 14 χώρες, ανάμεσά τους και από την Ελλάδα, ήλθαν να χτυπήσουν στο πλευρό της ρώσικης άρχουσας τάξης την επανάσταση.

Ο Τρότσκι έγινε επικεφαλής του "Κόκκινου στρατού" που ήταν μετεξέλιξη των Κόκκινων Φρουρών, των εργατικών πολιτοφυλακών του 1917. Εδωσε τεράστιες μάχες για να οργανώσει μέσα σε πολύ δύσκολες συνθήκες ένα στρατό ικανό να διεξάγει ένα τέτοιον πόλεμο και να καταφέρει τελικά να τον κερδίσει. Σ' αυτό το στρατό τα προνόμια των αξιωματικών είχαν καταργηθεί, εκατομμύρια φαντάροι μάθαιναν να διαβάζουν και να γράφουν στα πεδία των μαχών. Χιλιάδες προκηρύξεις πετάγονταν στις γραμμές των ιμπεριαλιστικών στρατών καλώντας τους φαντάρους της άλλης πλευράς να σταματήσουν να πολεμάνε την επανάσταση.

Ο Λένιν μιλώντας στον Μαξίμ Γκόργκι για τον Τρότσκι του είχε πει: «*Δείξε μου κάποιον άλλο που μέσα σε ένα χρόνο θα ήταν ικανός να οργανώσει ένα στρατό πρότυπο και να κερδίσει την εκτίμηση ακόμα και των στρατιωτικών ειδικών. Εχουμε ένα τέτοιον άνθρωπο, έχουμε τα πάντα και θα κάνουμε θαύματα*». "Το ξίφος της επανάστασης" ήταν ο χαρακτηρισμός που κέρδισε ο Τρότσκι από εχθρούς και φίλους.

Ενάντια στο σταλινισμό

Ο Τρότσκι μέχρι το τέλος της ζωής τους δεν σταμάτησε να υπερασπίζεται τους στόχους του '17 και να μάχεται τον σταλινισμό που κατάφερε να επιβληθεί πάνω στα συντρίμμια της ρώσικης επανάστασης.

Στις αρχές της δεκαετίας του '20, η γραφειοκρατία, που έκφρασή της ήταν ο σταλινισμός, γεννήθηκε μέσα στο μπολσεβίκικο κόμμα που ασκούσε προσωρινά την εξουσία σε μια περίοδο που στο εσωτερικό το προλεταριάτο ήταν εξασθενημένο φυσικά και πολιτικά από τον πόλεμο και τις κακουχίες. Το ίδιο διάστημα, σε μια σειρά από χώρες, ξέσπαγαν ή ήταν έτοιμες να ξεσπάσουν επαναστάσεις.

Μπροστά σ' αυτές τις εξελίξεις, ο Τρότσκι πιστός στις αποφάσεις των πρώτων συνεδριών της Κομμουνιστικής Διεθνούς, πολλές από τις οποίες συνέγραψε ο ίδιος, πίστευε ότι η επανάσταση στη Ρωσία θα μπορούσε να επιζήσει και επικρατήσει με δύο προϋποθέσεις: Στο εξωτερικό τη νίκη των επαναστάσεων σε άλλες χώρες και στο εσωτερικό με το δυνάμωμα της εργατικής τάξης μέσα από τη σχεδιασμένη ανάπτυξη της βιομηχανίας και την αναγέννηση της εργατικής δημοκρατίας.

Στον αντίποδα αυτής της άποψης η σταλινική γραφειοκρατία πρόβαλε τη στρατηγική "του σοσιαλισμού σε μια μόνο χώρα" - ταυτίζοντας στην ουσία το σοσιαλισμό με τα δικά της προνόμια και συμφέροντα. Αυτή η στάση οδήγησε τη δράση των ΚΚ στο εξωτερικό σε ήττες και στο εσωτερικό σήμανε για τους εργάτες και τους αγρότες την πιο σκληρή εκμετάλλευση.

Ο Τρότσκι συγκρούστηκε με αυτές τις επιλογές. Γράφει στην "Προδομένη Επανάσταση" το 1936: «Αν θυμηθούμε ότι το καθήκον του Σοσιαλισμού είναι να δημιουργήσει μια κοινωνία χωρίς τάξεις θεμελιωμένη στην

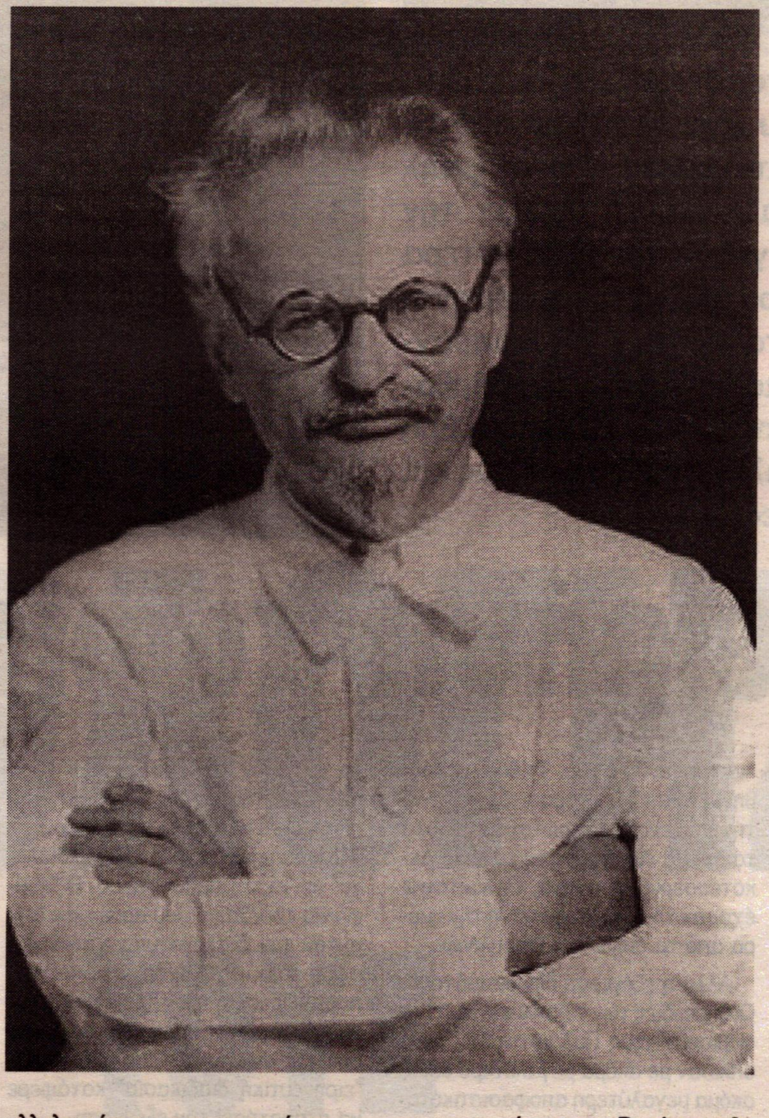

αλληλεγγύη και την αρμονική ικανοποίηση όλων των αναγκών, με τη θεμελιακή αυτή έννοια δεν υπάρχει ούτε ίχνος σοσιαλισμού στην Σοβιετική Ενωση. Λιμουζίνες για τους 'ακτιβιστές μας' και λεπτά αρώματα για τις 'γυναίκες μας', μαργαρίνη για τους εργάτες, καταστήματα λουξ για τους αξιωματούχους, ματιές στις λιχουδιές που έχουν οι βιτρίνες των καταστημάτων για τους πληβείους - ένας τέτοιος σοσιαλισμός δεν μπορεί παρά να φαίνεται στα μάτια των μαζών σαν καπιταλισμός με νέο πρόσωπο και δεν έχουν πολύ άδικο».

Για τη γραφειοκρατία οι προσπάθειες του Τρότσκι να οργανώσει τους εργάτες πάνω στη γνήσια μαρξιστική παράδοση ήταν ένας συνεχής κίνδυνος ακόμα και όταν εξορίστηκε. Το 1928, τα πρώτα 5χρονα πλάνα που έβαζαν πλώρη να μετατρέψουν μέσα σε λίγο χρόνο την ΕΣΣΔ σε ένα υπερσύγχρονο κρατικό καπιταλισμό, συνόδευσε σαν προκάλυμμα η λεγόμενη θεωρία της "Γ' περιόδου". Οι ηγεσίες των ΚΚ όλου του κόσμου, πιστές στη σταλινική πολιτική κατάγγελλαν ότι κύριος εχθρός, ήταν η σοσιαλδημοκρατία, αποκαλούσαν τα μέλη και τους οπαδούς της "σοσιαλφασίστες".

Ενιαίο Μέτωπο

Ο Τρότσκι από την εξορία απάντησε σε αυτές τις ανοησίες προτείνοντας την ταχτική του Ενιαίου Μετώπου ανάμεσα στα ΚΚ και τα Σοσιαλδημοκρατικά κόμματα. Πίστευε, πολύ σωστά, ότι το Ενιαίο Μέτωπο των εργατών μπορούσε να σταματήσει τη συγκρότηση των φασιστών. Αυτή η θέση του επιβεβαιώθηκε όταν η εργατική τάξη σε μια σειρά περιπτώσεις επέβαλε αυθόρμητα την ενότητα ενάντια στους φασίστες, όπως στη Γαλλία το 1934. Η αντεπίθεση της εργατικής τάξης κορυφώθηκε με μεγαλειώδη κινήματα στη Γαλλία και την Ισπανία το 1936, όπου οι εργάτες έφτασαν μια ανάσα από τη νίκη. Μια νίκη της επανάστασης εκεί θα έσπαγε την απομόνωση της Ρωσίας και θα έδινε νέα ορμή στο επαναστατικό κίνημα διεθνώς.

Αυτήν την δύναμη εμπόδισε να φτάσει στη νίκη η ταχτική του "Λαϊκού Μετώπου" που καλλιέργησε ο σταλινισμός, ο οποίος από τη γραμμή του "σοσιαλφασισμού", έκανε στροφή 180 μοιρών στη γραμμή για συνεργασία ακόμα και με μερίδες της αστικής τάξης σαν φερέγγυες δυνάμεις ενάντια στους φασίστες. Η επανάσταση όχι μόνο δεν ήταν πια "προ των πυλών", αλλά κυριολεκτικά χάθηκε από τους στόχους. Οι εργάτες σε όλες τις χώρες θα έπρεπε να σταματήσουν να μάχονται τον καπιταλισμό για να μην αναταράξουν αυτές τις συμμαχίες. Αυτή η γραμμή έφερε νέες ήττες.

Επαναστατική θεωρία

Ο Τρότσκι δεν ήταν μόνο το "ξίφος της επανάστασης". Ηταν και ένας έξοχος θεωρητικός που μπορεί να σταθεί ισάξια δίπλα σε μορφές σαν τον Μαρξ, τον Ενγκελς και τον Λένιν.

Ο Τρότσκι χρησιμοποίησε τη διαλεκτική για να διατυπώσει από το 1905-6 τη Θεωρία της Διαρκούς επανάστασης ένα πολύτιμο εργαλείο που του επέτρεψε να παλέψει ενάντια στον καπιταλισμό και στη συνέχεια το σταλινισμό. Θεωρούσε τον καπιταλισμό ένα παγκόσμιο σύστημα, όχι άθροισμα ξεχωριστών οικονομιών. Σε αντίθεση με την κυριαρχούσα εκείνη την εποχή άποψη ότι η επανάσταση θα ξεσπάσει στις πιο ανεπτυγμένες χώρες, ο Τρότσκι υποστήριζε ότι η πίεση των πιο αναπτυγμένων χωρών στις λιγότερο αναπτυγμένες υποχρεώνει τις δεύτερες να κάνουν άλματα, δημιουργώντας "αδύνατους κρίκους" στο καπιταλιστικό σύστημα. Ηταν ο νόμος της "ανισόμερης και συνδυασμένης ανάπτυξης".

Την εμπειρία γι' αυτή τη θεωρία ο Τρότσκι την άντλησε από τη ρώσικη επανάσταση του 1905. Σε αντίθεση με πολλούς επαναστάτες που έβλεπαν την σοσιαλιστική επανάσταση σαν ένα πολύ μακρινό στόχο - καθώς στη Ρωσία δεν υπήρχε καν αστική δημοκρατία, αλλά σκληρή τσαρική απολυταρχία - έβλεπε τις άμεσες δυνατότητες για την έκρηξη μιας σοσιαλιστικής επανάστασης στην ίδια τη Ρωσία.

Το 1917 αυτή η θεωρία επιβεβαιώθηκε στην πράξη με την Οκτωβριανή επανάσταση. Οταν ξέσπασε, η συνδεδεμένη με χίλια νήματα με το τσαρικό καθεστώς αστική τάξη δεν κατάφερε να εκπληρώσει τα αστικοδημοκρατικά της καθήκοντα ενάντια στον τσαρισμό. Αυτό το καθήκον έπεσε στις πλάτες των εργατών που μέσα στη δίνη της επανάστασης βρέθηκαν όχι απλά να χτίζουν συνδικάτα, να ζητάνε δικαίωμα ψήφου, ή να δίνουν τη γη στους αγρότες, αλλά να χτίζουν όργανα εργατικής εξουσίας, τα σοβιέτ, για τη σοσιαλιστική αλλαγή ολόκληρης της κοινωνίας.

Παγκόσμια

Για τον Τρότσκι, το σπάσιμο των "αδύνατων κρίκων", όπως η Ρωσία τότε, θα είχε σαν αποτέλεσμα το άπλωμα της επανάστασης σε παγκόσμιο επίπεδο. Οι επαναστάσεις στη Γερμανία, την Ουγγαρία, η κόκκινη διετία στην Ιταλία και η έκρηξη του εργατικού κινήματος σε μια σειρά άλλες χώρες επιβεβαίωσαν και αυτή τη θέση. Η θεωρία της διαρκούς έγινε εργαλείο συνολικά για το μπολσεβίκικο κόμμα. Οι "θέσεις του Απρίλη" του Λένιν και η απόφαση των μπολσεβίκων για προχώρημα σε σοσιαλιστική επανάσταση σήμαινε την αποδοχή αυτών των ιδεών του Τρότσκι. Η ίδρυση το 1919 της Κομμουνιστικής Διεθνούς ήταν η αποδοχή της ανάγκης για χτίσιμο κομμουνιστικών κομμάτων για την παγκόσμια επικράτηση της επανάστασης.

Η θεωρία του Στάλιν για "σοσιαλισμό σε μια και μόνο χώρα" ερχόταν σε πλήρη σύγκρουση με όλα αυτά. Με εργαλείο τη θεωρία της διαρκούς ο Τρότσκι μπορούσε να ξεσκεπάζει τα σταλινικά κατασκευάσματα. Μπορούσε να εξηγεί πόσο λάθος ήταν η σταλινική "θεωρία των σταδίων" την περίοδο του "Λαϊκού Μετώπου", μια πολιτική που επέβαλε στους στόχους της ταξικής πάλης ενδιάμεσα "στάδια" - για να εξυπηρετήσει τις συμφωνίες και τα συμφέροντα της γραφειοκρατίας.

Σε σύγκρουση με τις θεωρίες που θεωρούσαν την κοινωνική αλλαγή αποτέλεσμα "σιδερένιων νόμων της ιστορίας" που η εργατική τάξη είναι αντικείμενό τους, πίστευε ότι κινητήρια δύναμη της ιστορίας ήταν η εργατική τάξη. Γι' αυτό και όταν έγραφε, οι αναλύσεις του κατέληγαν σε συγκεκριμένες προτάσεις για τα διλήμματα και τις μάχες που είχε να αντιμετωπίσει η εργατική τάξη.

Το 1917 ο Τρότσκι μπόρεσε να μπολιάσει ακόμα περισσότερο με αυτές τις ιδέες το κόμμα που με υπομονή έχτισαν ο Λένιν και οι μπολσεβίκοι όλο το προηγούμενο διάστημα. Η ανυπαρξία ενός τέτοιου μαζικού κόμματος που θα μπορούσε να μπει επικεφαλής της εργατικής τάξης στις κρίσιμες μάχες στη δεκαετία του '20 και του '30 έφερε την ήττα στο εργατικό κίνημα. Οι πολύ σωστές αναλύσεις του Τρότσκι δεν είχαν τότε παρά ελάχιστους ακροατές.

Παρά τη συκοφαντία και το κυνηγητό του σταλινισμού ο Τρότσκι κατάφερε να κρατήσει συγκρουόμενος με το σταλινισμό ζωντανή τη γνήσια επαναστατική παράδοση. Η κατάρρευση των σταλινικών καθεστώτων ήρθε να αποδείξει πόσο δίκιο είχε στις αναλύσεις του.

εργατικη δημοκρατια

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

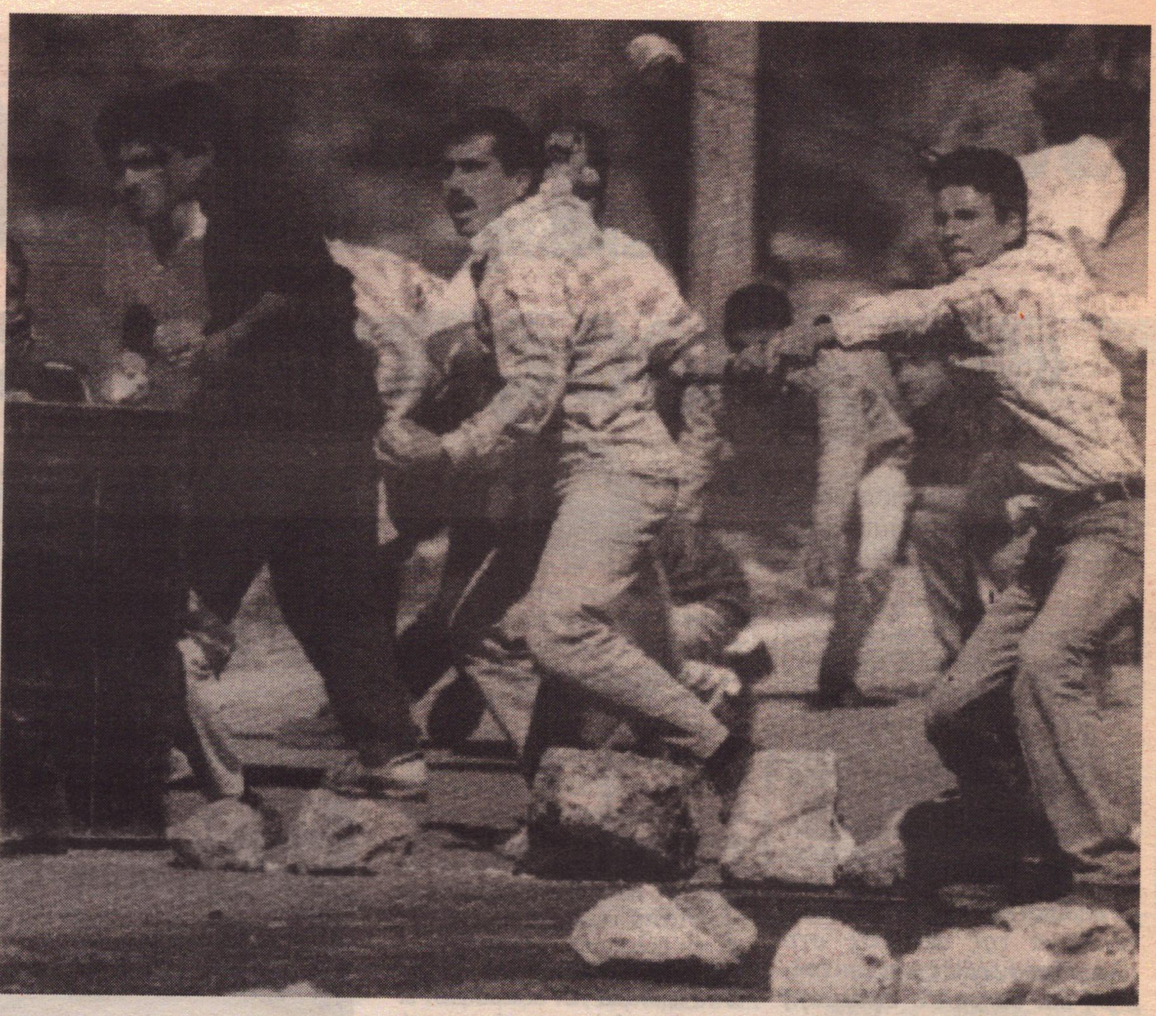

"Αλ-Ακσα-Ιντιφάντα". Ετσι ονομάζουν οι Παλαιστίνιοι την εξέγερση που έχει ξεσπάσει από τα τέλη Σεπτέμβρη, στα κατεχόμενα από το Ιραήλ εδάφη τους. "Ιντιφάντα", για να θυμίζει την μεγάλη έκρηξη που ανάγκασε το 1993, ύστερα από τρία χρόνια αδιάκοπου αγώνα την κυβέρνηση του Ισραήλ να καθίσει στο τραπέζι των διαπραγματεύσεων. "Αλ-Ακσα" για να θυμίζει την βάρβαρη σφαγή στο ιερό τέμενος στις 29 Σεπτέμβρη που άφησε πίσω της 6 Παλαιστίνιους νεκρούς και πάνω από 200 τραυματίες.

Καμιά ειρήνη χωρίς δικαιοσύνη

Χιλιάδες Παλαιστίνιοι είχαν μαζευτεί εκείνη την ημέρα στο Αλ-Ακσά -έναν τόπο που θεωρείται ιερός και από τους Μουσουλμάνους και από τους Εβραίους- για να διαμαρτυρηθούν για την προκλητική παρουσία εκεί, την προηγούμενη μέρα, του Αριέλ Σαρόν, του ηγέτη του δεξιού κόμματος Λικούντ του Ισραήλ και πρωτεργάτη των σφαγών των Παλαιστινίων στους προσφυγικούς καταυλισμούς της Σάμπρα και της Σατίλα τον Σεπτέμβρη του 1982. Απροκάλυπτα, ο ισραηλινός στρατός χτύπησε τους Παλαιστίνιους διαδηλωτές με τα πολυβόλα, σκορπώντας το αίμα και τον θάνατο.

Η επίθεση έκανε το ποτήρι της οργής να ξεχειλίσει. Οι Παλαιστίνιοι ζούνε εδώ και πέντε δεκαετίες κάτω από τον ζυγό του Ισραήλ. Εκατοντάδες χιλιάδες Παλαιστίνιοι δεν έχουν γνωρίσει ποτέ στη ζωή τους σπίτι. Ολη τους τη ζωή την έχουν περάσει και αυτοί, και οι γονείς και τα παιδιά τους στα στρατόπεδα προσφύγων - σε σκηνές και παράγκες, χωρίς υπονόμους, χωρίς τίποτα.

Την επόμενη μέρα, χιλιάδες Παλαιστίνιοι ξεχύθηκαν στους δρόμους της Δυτικής Οχθης και της Λωρίδας της Γάζας. Κάποιοι είχαν κατέβει με τα παιδιά τους.

Αγριότητα

Αυτό όμως δεν εμπόδισε τον ισραηλινό στρατό να απαντήσει με τα όπλα. Οι διεθνείς παρατηρητές που πήγαν τις επόμενες μέρες στα κατεχόμενα κατήγγειλαν το Ισραήλ "για υπερβολική βία, δυσανάλογη με την απειλή που αντιμετώπιζε". Ο ισραηλινός στρατός, γράφει η έκθεσή τους, χρησιμοποίησε όχι μόνο θανατηφόρες "ψεύτικες" πλαστικές σφαίρες - σφαίρες που έχουν στο κέντρο μέταλλο και είναι απλά επικαλυμμένες με ένα λεπτό πλαστικό στρώμα- αλλά ακόμα και τις απαγορευμένες από τις διεθνείς συμβάσεις σφαίρες "ντουμ-ντουμ". Η αγριότητα του ισραηλινού στρατού φάνηκε ανάγλυφα εκείνη την ημέρα με την εν ψυχρώ δολοφονία του 12χρονου Μοχάμεντ Αλντούρα, που πέθανε μέσα σε έναν καταιγισμό πυρών στην αγκαλιά του πατέρα του. Το βίντεο, τραβηγμένο από έναν ερασιτέχνη, έγινε την επόμενη μέρα πρώτο θέμα σε όλα τα δελτία ειδήσεων του κόσμου. Δεκατέσσερις, συνολικά, Παλαιστίνιοι έχασαν τη ζωή τους εκείνη την ημέρα από τα όπλα των Ισραηλινών.

Αλλά η εξέγερση δεν σταμάτησε. Οι θηριωδίες των Ισραηλινών, αντί να φοβίσουν τους Παλαιστίνιους, τους όπλισαν με ακόμα μεγαλύτερο θυμό, ακόμα μεγαλύτερη αποφασιστικότητα και ακόμα μεγαλύτερο ηρωισμό. Οι κηδείες των θυμάτων, την επόμενη μέρα -και κάθε μέρα από τότε- μετατράπηκαν σε εστίες για νέες συγκρούσεις, νέους νεκρούς και νέες κηδείες.

Μέχρι σήμερα περισσότεροι απο 180 Παλαιστίνιοι έχουν χάσει τη ζωή τους, 40 απο αυτούς παιδιά. Ο ισραηλινός στρατός δεν διστάζει να πυροβολεί τους συγγενείς των θυμάτων την ώρα που μεταφέρουν τους ανθρώπους τους στο σπίτι, στο νοσοκομείο ή το νεκροταφείο, να χτυπάνε με όλμους ασθενοφόρα.

Ρουκέτες

«Οι αίθουσες πρώτης ανάγκης είναι ακόμα απασχολημένες σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να σώσουμε τις ζωές παιδιών με κρανία, θώρακες και μέλη θρυμματισμένα από τις σφαίρες και τις ρουκέτες», λεει ο Ταμήν Ντάρμπι, φοιτητής ιατρικής στην Ναμπλούς. «Ο Μοχάμεντ είχε χτυπηθεί στον μηρό. Δυο φίλοι του, που προσπάθησαν να τον μεταφέρουν στο ασθενοφόρο, χτυπήθηκαν και αυτοί. Ο Μούσα είναι σε βαθύ κώμα. Η κάτω γνάθος, η γλώσσα και όλη η δεξιά πλευρά του κεφαλιού του έχει διαλυθεί».

Την Πέμπτη 12 Οκτώβρη ο Ισραηλινός στρατός επιτέθηκε με ελικόπτερα, βόμβες και ρουκέτες στις Παλαιστινιακές πόλεις της λωρίδας της Γάζας και της Δυτικής Οχθης σκορπώντας ανελέητα τον θάνατο και την καταστροφή.

Η εξέγερση των Παλαιστινίων έχει θορυβήσει τους ηγέτες της Δύσης. Πριν από 7 χρόνια οι Μεγάλες Δυνάμεις και το Ισραήλ είχαν αναγκαστεί να παραδεχτούν ότι δεν μπορούσαν να νικήσουν την Ιντιφάντα. Για να αποκαταστήσουν την "τάξη" στην περιοχή οι ΗΠΑ πίεσαν την κυβέρνηση του Ισραήλ να προχωρήσει σε "διάλογο" με τους Παλαιστίνιους. Η "συμφωνία του Οσλο" που προέκυψε από αυτόν τον διάλογο υποσχόταν μια σειρά από -ασήμαντες στην ουσία- παραχωρήσεις προς τους Παλαιστίνιους. Παρά τις συνεχείς παραβιάσεις της συμφωνίας από το Ισραήλ η "ειρηνευτική διαδικασία" κατάφερε να σταματήσει την εξέγερση.

Οι προκλήσεις του Ισραήλ έβγαλαν τώρα ξανά στους δρόμους τους Παλαιστίνιους και ξεσήκωσαν θύελλα αντιδράσεων σε ολόκληρο τον αραβικό κόσμο. Ο ίδιος ο Κλίντον πήγε στην Αιγυπτο για να παραβρεθεί στη συνάντηση κορυφής ανάμεσα στον Μπάρακ και τον Αραφάτ, σε μια προσπάθεια "εκτόνωσης" της κρίσης. Η συμφωνία που υπογράφτηκε δεν κράτησε παρά μερικές ώρες. Ολα δείχνουν ότι θα χρειαστούν πολύ περισσότερα από μερικές διακοσμητικές παραχωρήσεις για να σταματήσει η Αλ-Ακσα-Ιντιφάντα.

Κυνισμός

Επίσημα η αμερικανική κυβέρνηση αρνείται μέχρι τώρα να ρίξει τις ευθύνες για την έκρηξη της βίας στη Μέση Ανατολή στη μια ή στην άλλη πλευρά. Οι ΗΠΑ προσπαθούν να παίξουν τον ρόλο του μεσολαβητή ανάμεσα στις δυο πλευρές και η υιοθέτηση της μιας ή της άλλης πλευράς υποτίθεται ότι θα τορπίλιζε τις συνομιλίες. Αντίστοιχη στάση κρατάνε και οι ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Μιλάνε για "εξτρεμιστές και των δύο πλευρών" και στηρίζουν τη "μεσολάβηση" Κλίντον.

Στην πραγματικότητα, όμως, η κυβέρνηση των ΗΠΑ δεν έχει πάψει ούτε μια στιγμή να παίρνει το μέρος του Ισραήλ. Ο Μπέργκερ, η Ολμπραίτ, ακόμα και ο ίδιος ο Κλίντον ξανά και ξανά καλούν τον Αραφάτ να "τερματίσει τη βία".

Χρειάζεται μεγάλη δόση κυνισμού και χυδαιότητας για να μιλάει κανένας σήμερα για "μοιρασμένες ευθύνες" ή πολύ περισσότερο για ευθύνες τις παλαιστινιακής πλευράς. Ο μοναδικός υπεύθυνος για την σημερινή αιματοχυσία είναι η κυβέρνηση του Ισραήλ και οι ισχυροί της σύμμαχοι στις πρωτεύουσες της Δύσης.

Τα ΜΜΕ αναφέρονται με φρίκη στους νεκρούς από τότε που ξέσπασε η βία αλλά ξεχνάνε να θυμίσουν ότι οι νεκροί είναι στη συντριπτική τους πλειοψηφία Παλαιστίνιοι.

Τα κανάλια και οι εφημερίδες έδωσαν τεράστια δημοσιότητα στο λιντσάρισμα δυο ισραηλινών μυστικών αστυνομικών, που συνελήφθηκαν να κυκλοφορούν παράνομα στον Παλαιστινιακό τομέα, από ένα οργισμένο πλήθος Παλαιστινίων. Αλλά δεν έχουν διαθέσει ποτέ ούτε ένα δευτερόλεπτο από τον χρόνο τους για να μιλήσουν για τους δεκάδες Παλαιστίνιους που έχουν βασανιστεί και δολοφονηθεί αναίτια από φανατικούς ισραηλινούς εποίκους.

Στις 9 Οκτώβρη, τρεις μέρες πριν από το λιντσάρισμα των ισραηλινών πρακτόρων, μια παραστρατιωτική ομάδα Ισραηλινών απήγαγε έναν 36χρονο Παλαιστίνιο αγρότη, την ώρα που γύριζε από τα κτήματά του, τον έβαλε, με την απειλή περιστρόφου σε ένα τζιπ και τον οδήγησε στον οικισμό του Πισγκότ -έναν οικισμό που κατοικείται κύρια από εποίκους από τις ΗΠΑ. Αφού τον βασάνισαν, χτυπώντας τον με φτυάρια, γκλόμπ και αξίνες και καίγοντάς τον με ένα ηλεκτρικό σίδερο, τον αποτέλειωσαν με μια σφαίρα στον κρόταφο. Υστερα πέταξαν το πτώμα του σε ένα χαντάκι. Αλλοι δυο Παλαιστίνιοι πέθαναν με αντίστοιχο τρόπο τις μέρες εκείνες, δολοφονημένοι από φανατικούς εποίκους.

Ούτε μια φορά μέχρι σήμερα δεν έχουν παραδεχτεί οι ΗΠΑ τις ευθύνες του Ισραήλ -για τους πολέμους σε βάρος των Αράβων, για τις εισβολές στις γειτονικές χώρες, για τους βομβαρδισμούς αμάχων, για τις τρομοκρατικές επιθέσεις της Μοσάντ από τη μια μέχρι την άλλη άκρη του κόσμου. Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ έχει καταδικάσει πολλές φορές το Ισραήλ για τις εγκληματικές του πράξεις -όμως ο ΟΗΕ δεν έχει ποτέ αναλάβει οποιαδήποτε δράση εναντίον του, οι ΗΠΑ μπλόκαραν μέχρι σήμερα κάθε τέτοια απόφαση με βέτο.

Μαντρόσκυλο

Αυτό δεν είναι τυχαίο. Το Ισραήλ δημιουργήθηκε αυθαίρετα στα τέλη της δεκαετίας του 40, από τις Μεγάλες Δυνάμεις στο κέντρο της Μέσης Ανατολής -της περιοχής με τα πλουσιότερα κοιτάσματα πετρελαίου στον κόσμο. Οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους αξιοποίησαν κυνικά το Ολοκαύτωμα - την σφαγή 6 εκατομμυρίων Εβραίων στα στρατόπεδα συγκέντρωσης του Χίτλερ- για να δημιουργήσουν ένα κράτος-τρομοκράτη, έναν χωροφύλακα των συμφερόντων τους στην περιοχή του "Μάυρου Χρυσού".

Από τότε το Ισραήλ έχει γίνει ο πιστότερος σύμμαχος των ΗΠΑ στον κόσμο, το αγαπημένο τους μαντρόσκυλο στη Μέση Ανατολή. Η πλειοψηφία των Εβραίων δεν κέρδισε απολύτως τίποτα από τη δημιουργία του "κράτους τους": οι περισσότεροι Εβραίοι -στην πλειοψηφία τους φτωχοί εργάτες- εξακολουθούν να ζουν σε τέσσερα σημεία του ορίζοντα και να μοιράζονται τη μοίρα τους με τους υπόλοιπους εργάτες αυτού του κόσμου.

Οι Παλαιστίνιοι, από την άλλη, έχασαν τα πάντα: την πατρίδα τους, την ανεξαρτησία τους, τα σπίτια τους και όχι σπάνια τις ίδιες τις ζωές τους.

Οι ευθύνες στη Μέση Ανατολή βαραίνουν αποκλειστικά το Ισραήλ και τους υψηλούς τους "προστάτες". Η ειρήνη στην Παλαιστίνη δεν θα έρθει παρά μόνο όταν διορθωθεί η αδικία.

Η ειρήνη στη Μέση Ανατολή είναι δεμένη με την Παλαιστινιακή εξέγερση. Στον αγώνα τους για την ελευθερία στεκόμαστε αλληλέγγυοι στο πλευρό των Παλαιστινίων και των Αράβων εργατών.

Οι Παλαιστίνιοι και οι Εβραίοι μπορούν να ζήσουν αρμονικά μαζί στην περιοχή. Το εμπόδιο δεν είναι η θρησκεία ή το "προαιώνιο μίσος" αλλά το κράτος-τρομοκράτης του Ισραήλ και οι "υψηλοί" του προστάτες στην Αμερική και την Ευρώπη.